

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА \$1.00

РАЗ НА ТИЖДЕНЬ

ONCE A WEEK

PRICE \$1.00

РІК CXV

П'ЯТНИЦЯ, 17 ЖОВТНЯ 2008 РОКУ

ЧИСЛО 42

VOL. CXV

FRIDAY, OCTOBER 17, 2008

No. 42

В Україні вшанували воїнів Української Повстанської Армії

Роман Лебедь (Bi-Bi-Ci)

КИЇВ. – 14 жовтня, на свято Покрови, в Україні традиційно вшановують пам'ять вояків Української Повстанської Армії (УПА). Цього року вшанували 66-ту річницю від часу її створення.

Президент України Віктор Ющенко і прем'єр Юлія Тимошенко взяли участь в урочистих заходах з нагоди Дня українського козацтва та Дня Української Повстанської Армії, які відбулися у Києві на Софійській площі. Вони поклали квіти до пам'ятника Богданові Хмельницькому.

На площі та майдани вийшли не лише прихильники повстанців, але й їхні ідеологічні супротивники.

Найпершими з'явилися комуністи. Свої нечисленні акції ліві розпочали з самого ранку. Спершу вони розташувалися на Бесарабській площі, під монументом Володимира Леніна. Саме там зібратися їм запропонувала влада Києва. А для націоналістів було

відведено Майдан Незалежності.

Однак, коли туди почали сходиться представники націоналістичних партій та організацій, вони не без подиву виявили, що вже встановлену сцену оточили яскравими наметами комуністи та прогресивні соціалісти. Перед юрбою виступала провідниця останніх Наталя Вітренко. Дату заснування УПА вона використала в агітаційних цілях, закликавши усіх комуністів до створення єдиного лівого фронту напередодні виборів. Свою акцію організатори назвали „першим масовим антифашистським мітингом“ в Україні, оскільки вони вважають вояків УПА „поплічниками фашистів“.

Київ уже був свідком бійок 14 жовтня кілька років тому. Тож цього року за порядком під час акцій стежило 5,000 правоохоронців, бійців спецпідрозділів, навіть службовців з високими званнями. Можна при-

(Закінчення на стор. 3)

У Вашингтоні визначено місце Меморіалу геноциду в Україні

НЮ-ЙОРК. — 6 жовтня Крайовий комітет вшанування 75-річниці пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні повідомив, що у четвер, 2 жовтня, Крайова комісія планування столиці надала українському уряду місце для спорудження пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років. Пам'ятник стоятиме у Вашингтоні на перехресті Норт Капітол вулиці, Масачусетс авеню та Ф-вулиці у північно-західному кварталі Дистрикту Колумбії, п'ять кварталів на північ від Капітолію США.

На цьому місці буде споруджено пам'ятник жертвам Голодомору.
Фото: EDAW, Environmental Assessment Agency.

Вітання Президента України Віктора Ющенка ветеранам УПА

Дорогі ветерани!

Сердечно вітаю вас із 66-ою річницею створення Української Повстанської Армії. Наш народ віками прагнув здобути суверенну державу. У середині минулого століття виразниками ідеї незалежності стали Організація Українських Націоналістів та її збройна сила – Українська Повстанська Армія.

Найкращі сини й доньки нації встали до лав борців з чужоземним поневоленням. Українські патріоти змушені були протистояти одночасно двом ідеологіям, кожна з яких прагнула підкорити й поглинути Україну.

Сьогодні колишні воїни УПА є прикладом служіння Батьківщині, зразком самопожертви в ім'я рідної землі та майбутніх поколінь свого народу. Зичу всім учасникам визвольного руху і ветеранам Української Повстанської Армії міцного здоров'я, щасливого довголіття, непохитної віри у велике майбутнє Української держави.

Слава Україні!

Віктор Ющенко
14 жовтня 2008 року

Президент України Віктор Ющенко і прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко на святкуванні Дня українського козацтва і свята Покрови Пресвятої Богородиці в Києві 14 жовтня.
Фото: УНІАН

НА ТЕМИ ДНЯ

„Вибори будуть, але не 7 грудня“

КИЇВ. – „Вибори будуть, але не 7 грудня“, – заявила 14 жовтня київська газета „День“. Судова тягнина за прогнозами видання може тривати кілька тижнів. Експерти кажуть, що вибори можуть перенести на лютий-березень.

„До весни рівень мобілізації виборців підвищиться. Актуальність парламентських виборів стане очевиднішою для кожного виборця. До весни можна будувати нові проекти, а в грудні нові імена не мають шансів на успіх“, – вважає політолог Андрій Єрмолаєв.

Газета „Сьогодні“ пише, що в Україні напередодні виборів активізувалася торгівля партіями. Ціни – від 300 тис. дол. до 1 млн.

і більше. Купують партії для того, щоб потрапити у парламент або забрати голоси у опонентів. Гроші розподіляються так: частина іде провідникові, решта – членам політичної ради. Всього в Україні 150 партій.

Кабінетові міністрів на засіданні 14 жовтня не вдалося ухвалити рішення щодо фінансування позачергових виборів з резервного фонду. Міністер внутрішніх справ України Юрій Луценко уточнив, що питання про виділення коштів підтримали міністри від „Нашої України-Народної самооборони“ (НУ-НС), а п'ять міністрів від Блоку Юлії Тимошенко (БЮТ)

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Президент Польщі вибачився перед українцями

ВАРШАВА, Польща. — Польська Православна Церква 12-13 жовтня відзначила 70-ті роковини горезвісної акції нищення церковних будинків на Холмщині та Південному Підляшші. Президент Польщі Лех Качинський попросив вибачення за дії влади колишньої Польщі і вже вкотре прокоментував болючі моменти в історії польсько-українських взаємин. Раніше Л. Качинський разом з Президентом України Віктором Ющенком вшанував пам'ять жертв польсько-українського протистояння 1940-их років ХХ ст. в селі Павлокома, біля Перемишля. Тепер слова Л. Качинського стосувалися подій 1938 року, коли польська влада знищила церковні споруди у східних регіонах. Важливим елементом відзначення 70-річчя цих подій буде презентація книги українського історика д-ра Григорія Купріяновича „1938. Операція нищення православних церков на території Холмщини та Південного Підляшшя“, до якої Л. Качинський написав вступне слово. 70 років тому упродовж двох місяців знищено 127 церков, а православне українське населення зазнало переслідувань та арештів. (Радіо „Свобода“)

Провідники християнських церков звернулися до політиків

КИЇВ. — Керівники низки християнських Церков України закликають політиків до співпраці на благо держави. Про це йдеться у їхньому зверненні до українського народу від 11 жовтня. „Цим спільним зверненням ми хочемо показати приклад того, що, незважаючи на об'єктивні відмінності між нами, ми можемо працювати разом. Віримо, що і політики та державні діячі, залишаючись прихильниками різних поглядів, зможуть знайти форми співпраці на благо України“, – йдеться у зверненні, під яким підписалися предстоятель Української Православної Церкви Київського патріархату Філарет (Денисенко), Верховний Архієпископ Української Греко-Католицької Церкви Любомир (Гузар), заступник голови конференції єпископів Римсько-Католицької Церкви в Україні Маркіян Трофим'як, голова Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів В'ячеслав Нестерук. „Зневіра і розчарування не повинні зупиняти нашого суспільного поступу, бо тільки на нас, громадянах України, лежить відповідальність за те, що буде з нашим спільним домом завтра“, – зазначають керівники християнських церков України. (УНІАН)

Влада Росії – проти вшанування пам'яті жертв Голодомору

МОСКВА. — У Посольстві України в Російській Федерації (РФ) 13 жовтня вшанували пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років у рамках міжнародної акції „Незгасима свічка“. Посол України Костянтин Грищенко на церемонії вшанування сказав: „Ми зібрались у Посольстві, хоча плянували провести набагато ширше зібрання. На

жаль, сьогодні влада країни перебування не надала нам підтримки у проведенні такої масштабної акції“. Посол вважає, що тут є нерозуміння російської влади з приводу того, що прагне Україна досягти через акцію „Незгасима свічка“. „Російський народ аж ніяк не може бути звинувачений у злочинах, який здійснював режим, але якщо ми не будемо усвідомлювати усю глибину того жаху, який пережив український народ, ми не зможемо гарантувати неповторення у майбутньому трагедії“, – наголосив К. Грищенко. Заступник міністра закордонних справ України Юрій Костенко повідомив, що акція „Незгасима свічка“ вже пройшла у 29 країнах світу. Вона відбудеться у Санкт-Петербурзі, у Ростові-на-Дону. Україна стурбована діями російської влади, яка намагається завадити проведенню акції „Незгасима свічка“ на території Росії. („Кореспондент“)

У МВС допитали В. Балогу

КИЇВ. — У Міністерстві внутрішніх справ допитали голову Секретаріату Президента Віктора Балогу у зв'язку з численними фактами незаконного використання літака державного підприємства „Україна“ під час його перебування на посаді міністра з надзвичайних ситуацій, а також глави Секретаріату. Міністер внутрішніх справ Юрій Луценко повідомив 13 жовтня, що В. Балогу 31 раз літав на Закарпаття й по всьому світі з членами своєї родини. На допиті В. Балогу на деякі запитання не відповідав, посилаючись на своє право не свідчити проти себе. Ю. Луценко підкреслив, що слідство тільки розпочалося й ведеться воно не тільки стосовно В. Балогі. („Кореспондент“)

Польща розширює мережу дипломатичних установ

ВАРШАВА, Польща. — Польща розширює мережу своїх дипломатичних установ в Україні. Нові консульські пункти незабаром відкриються в Івано-Франківську, Вінниці та Севастополі. Консульство в Івано-Франківську стане вже третім на заході України. Охочих отримати візу у Львові та Луцьку настільки багато, що консульства не встигають з роботою. Польська делегація вже відвідала Івано-Франківськ з метою пошуку приміщення під дипломатичну установу. В Україні нині працює п'ять консульств Польщі – у Києві, Луцьку, Львові, Харкові та Одесі. („Німецька хвиля“)

Кримські правоохоронці застерігають від провокацій

СИМФЕРОПІЛЬ. — 10 жовтня керівники кримської прокуратури, міліції та служби безпеки виступили з політичною заявою, у якій говориться, що ситуація в автономії стабільна, а правоохоронні органи Автономної республіки Крим виконують покладені на них функції. Разом з тим, відзначається у документі, останнім часом в засобах масової інформації поширюються заяви окремих представників політичних сил та громадських організацій про можливі варіанти

дестабілізації в Криму, проводяться аналогії з недавніми подіями на Кавказі, як можливий сценарій розвитку ситуації на півострові, тощо. Все це, на думку кримських силовиків, не сприяє стабільності в суспільстві і збереженню спокою громадян. У зв'язку з цим, керівники кримської прокуратури, міліції та Служби безпеки України застерегли представників окремих громадсько-політичних організацій від провокацій та заяв, котрі можуть призвести до дестабілізації ситуації на Кримському півострові. (Радіо „Свобода“)

Націоналісти створили бастион на півдні України

МЕЛІТОПІЛЬ, Запорізька обл. — У Мелітополі створено філію Дрогобицького науково-ідеологічного центру ім. Дмитра Донцова, повідомив 9 жовтня керівник центру, доцент Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка Олег Баган. „Приємним моментом відвідин Мелітополя став ентузіазм, з яким тамтешні активісти сприйняли програму й ідеї дрогобицького центру“, – зазначив О. Баган. Це засвідчили другі „Донцовські читання“ в Мелітопольському державному педагогічному університеті, присвячені 125-річчю від дня народження визначного українського публіциста, політичного діяча й ідеолога націоналізму Д. Донцова. Участь у читаннях взяли 55 науковців з міст України. (ЗІК)

Румунія повернула Україні музейні експонати

КИЇВ. — Румунія повернула Україні музейні експонати декоративно-прикладного мистецтва, вивезені з Івано-Франківська у 1991 році з фондів Івано-Франківського краєзнавчого музею на виставку творів декоративно-прикладного мистецтва. Твори в кількості 223 експонатів відіслали в етнографічний музей Бая-Маре (Румунія) для експонування. Такий культурний захід проводився тодішнім керівництвом області в рамках дружби і співробітництва між Івано-Франківською областю та Марамурешським повітом Румунії. З 2005 року виставка перебувала в історичному музеї міста Сата-Маре. З 1991 року 184 унікальних вироби з кераміки та 39 з ткацтва, виготовлених прикарпатськими умільцями, так і не повернулися до Івано-Франківська. 10 жовтня, після тривалих переговорів, румунська сторона передала експозицію Україні. Причина довгого неповернення виставки в Україну пов'язана з чинним румунським законодавством, за яким виставка, яка перебуває на території країни більше 10 років, стає власністю держави. („Кореспондент“)

Львівському братству – 555 років

ЛЬВІВ. — У Львові заплановано низку заходів на відзначення 555-річчя першої писемної згадки про Львівське братство та його школу, зокрема ювілейну академію та святковий концерт, які відбудуться 5

грудня у Львівській опері, наукову конференцію, видання тематичної книги, створення науково-популярного фільму, проведення циклу просвітницьких радіота телепередач, випуск ювілейних монет. Відзначення 555-річчя Львівського Ставропігійського Успенського братства цілком виправдане з огляду на кольосальну суспільно-політичну роль, яку відіграла ця формація. Львівське братство – це церкви, школа, друкарня, шпиталь, соціальний захист українського люду, розвій усіх сфер тогочасного ділового життя і господарки. На університет „Львівський Ставропігійон“ лягає основний тягар організаційних клопотів з гідного вшанування ювілейної дати. (Західня інформаційна корпорація)

Україну прийнято до складу Багатонаціональних миротворчих сил ПСЕ

ОХРІД, Македонія. — Рада міністрів оборони Південно-Східної Європи (ПСЕ) ухвалила включити Україну в 2009 році до складу Багатонаціональних миротворчих сил цієї організації. Рішення було ухвалене на засіданні Ради міністрів оборони країн ПСЕ, в якому взяла участь українська військова делегація на чолі з міністром оборони України Юрієм Єхануровим, повідомила 9 жовтня прес-служба українського оборонного відомства. Україну було прийнято до Ради міністрів оборони країн ПСЕ 6 грудня 2005 року. До складу Ради міністрів оборони країн ПСЕ входять Албанія, Болгарія, Греція, Македонія, Італія, Румунія, США, Словенія, Туреччина, Хорватія, Україна, Боснія і Герцеговина, а також країни-спостерігачі – Молдова, Сербія, Чорногорія. („День“)

В. Ющенко проігнорував засідання ради глав країн СНД

БІШКЕК, Киргизстан. — Президент України Віктор Ющенко не брав участі у засіданні глав держав Співдружності Незалежних Держав, що відбулося у Бішкеку 10 жовтня. Українську делегацію від Міністерства закордонних справ очолював перший заступник міністра закордонних справ Юрій Костенко. На порядку денному було близько 20 питань, що в основному торкалися взаємодії між країнами в економічній сфері. („Кореспондент“)

Зустріч В. Ющенка з українцями в Італії

РИМ – Президент України після офіційних переговорів 8 жовтня з керівництвом країни у четвер, 9 жовтня, зустрівся з представниками численної української громади в Італії. Він був першим Президентом України, котрий на місці вислухав проблеми і звернувся до людей з словом. Найболючіші питання, про які розповідали В. Ющенкові, стосуються укладення двосторонніх угод про працевлаштування, пенсійне забезпечення і соціальний захист українців. Зустріч відбулася у релігійно-культурному осередку українців у Римі, котрий створив Патріярх Йосип Сліпий. (Радіо „Свобода“)

„Майбутнє починається в минулому“

Ми вже повідомляли читачів, що вже близько року, як „Свобода“ і „The Ukrainian Weekly“ розпочали працю над перетворенням своїх унікальних газетних архівів в електронний вигляд. Надавно сталися дві події, які стали причиною, щоб поновити цю інформацію.

Перша – „Свободі“ і її архівові виповнилося 115 років. У світі є небагато видань, які існують стільки часу. Щоб забезпечити довголіття, основу задуму мають становити добрі, вартісні наміри. Щоб створити щось надзвичайне, потрібні й надзвичайні зусилля.

Друга подія пов'язана з цим. Розуміючи цінність подібних видань, кілька тижнів тому відома корпорація „Гугл“ (Google), пошукова система якої є найпопулярніша серед користувачів інтернету, оглосила про розширення своїх інтересів у галузі комп'ютеризації газетних архівів. Вона планує комп'ютерно обробляти мікрофільми періодичних видань в широкому масштабі – з тим, щоб викласти їх на інтернет для загально-го доступу. Причому, чим старше видання – тим в ньому більше зацікавлення.

Сама ідея дуже корисна і заслуговує похвали за технічне виконання. Хоча є й обмеження – мікрофільми не всі видань приймаються для обробки, перегляд і можливість друку не всіх сторінок є безкоштовним (потрібна оплата за кожну статтю або передплата видання), а найбільше застереження викликає присутність реклами. Спробуйте самі щось знайти за цією інтернет-адресою www.news.google.com/archivesearch.

Подібні електронні архіви розвивають вже декілька років Національна бібліотека Конгресу, а також такі великі видання, як „Нью-Йорк Таймс“, „Вашінгтон Пост“ та ін.

Що стосується україномовного світу, то тут „Свобода“ веде перед і покищо є єдиним виданням, яке відчиняє свої історичні надбання такого масштабу для читачів. Втім, вартий уваги не так факт першості, як унікальність і цінність цих архівів.

Унікальність полягає в тому, що наше періодичне видання є найстаршою україномовною газетою у світі, що безперервно, протягом 115 років висвітлює життя українців у світі і в Україні, а також єдиним на сьогоднішній день, яке робить архіви доступними для загалу в їх оригінальному вигляді.

Згадайте, як в пошуках за якоюсь інформацією їдете до бібліотеки, гортаєте позовклі сторінки старих газет, зібрані у тяжкі книжки, які не кожен може підняти, або перекидаєте десятки метрів мікроплівок... і не знаходите того, що шукали.

Пам'ятаєте те – майже містичне! – відчуття, коли, переглядаючи заголовки 100-літньої давности, дивним чином повертаєшся назад у „добрі старі часи“. Під впливом „пілу століть“ звідкись виникають думки про минушість людського життя, підсвідоме бажання піти до сповіді. А уважний читач може розгледіти навіть Божу руку в подіях минулого і сучасного, простежити зв'язок подій, зрозуміти їх причини і передбачити наслідки...

„Вибори будуть...“

(Закінчення зі стор. 1)

були проти.

Прем'єр-міністр України Ю. Тимошенко просить Президента України Віктора Ющенка скасувати указ про проведення позачергових парламентських виборів. Вона пояснила свій заклик розгортанням світової фінансової кризи. За словами прем'єра, Верховна Рада натомість повинна відкорегувати бюджет та схвалити низку фінансово-економічних рішень.

Опоненти Ю. Тимошенко, і зокрема провідник опозиційної Партії Регіонів Віктор Янукович, кажуть, що вона не хоче позачергових виборів лише тому, що прагне зберегти собі посаду голови уряду. Тим часом депутати від БЮТ б'ють працю Центральної виборчої комісії та суду у Києві, щоб перешкодити виборчій кампанії, яка мала розпочатися після розпуску Президентом Верховної Ради.

Апеляційний адміністративний суд Києва переніс на 17 жовтня розгляд скарги Секретаріату Президента на рішення окружного адміністративного суду Києва, яким була припинена дія указу Президента про розпуск Верховної Ради. Раніше, 13 жовтня, Рада національної безпеки й оборони (РНБО) України вирішила зобов'язати уряд виділити кошти на проведення позачергових парламентських виборів з резервного фонду державного бюджету.

Фракція БЮТ на засіданні 10 жовтня розглянула питання про можливість одночасного проведення парламентських і президентських виборів. Провідник фракції БЮТ Іван Кириленко сказав, що для цього імпічмент діючому Президентові проводити не потрібно, а необхідно лише „дотягнути“ терміни проведення позачергових виборів до Верховної Ради до президентських виборів. („Кореспондент“, Bi-Bi-Ci)

В Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

пустити, що їх було більше, ніж всіх учасників акцій. Сутичок вдалося уникнути, опоненти лише на словах обмінялися образами.

Дещо тихіше було біля Музею історії України, де Конгрес Українських Націоналістів та представники радикальної організації „Українська національна асамблея-Українська народна самооборона“ заклали символічні цеглини на місці майбутнього Музею слави УПА. Згодом організованою колоною вони рушили на Замкову гору, де вшанували пам'ять героїв Крут.

Президент України Віктор Ющенко виступив на Софійській площі. Окрім теми козацтва, він торкнувся історії УПА, хоча якраз за неї його чи не найбільше критикують з Росії, а також ліві в Україні. Зокрема Президент заявив, що саме воляки УПА віддавали свої життя за Незалежність України. Визнати воляків УПА борцями за українську незалежність закликали

Тепер це можна робити з дому, зручно сидючи перед комп'ютерним екраном з горнятком кави, заощаджуючи час на поїздку до бібліотеки та кошти на пальне для авта.

Цінність архівів самозрозуміла – в них хронологічно відображена історія не лише української діаспори в Америці, але й історія України за період часу, коли в самій Україні не існувало вільної преси. Для тих поколінь українців, що виростили на комуністичній неправді і напівправді, це може стати єдиним легко доступним джерелом правдивої інформації про те, як все було насправді. Причому – через погляд зі сторони, який в більшості є об'єктивнішим, ніж зсередини подій.

Історична роля української еміграції – зберегти духовні, літературні, мистецькі цінності нашої нації і повернути їх в Україну, щоб передати наступним поколінням, відтворити втрачений зв'язок між поколіннями, допомогти створити надійний ґрунт на якому можна будувати майбутнє держави. „Майбутнє починається в минулому“, – сказав німецький історик і філософ Одо Маркард.

Архіви „Свободи“ – це загальноукраїнська національна спадщина. Початки іміграції, побудова наших церков, створення Українського Народного Союзу, Перша світова війна, боротьба України за незалежність, польська окупація, радянщина, Друга світова війна, катастрофа „Гитаника“, перші лети у космос, перша людина на Місяці, відкриття Президентом Двайтом Айзенгавером пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, українські шістдесятники і дисиденти... – продовжіть цей список тем самі.

Правдиві факти про ці історичні події, висвітлені на історичних сторінках газет Українського Народного Союзу, стають доступними для світу (на день виходу цього числа на веб-сторінці „Свободи“ розміщені числа від 1986-го до 2008 року, а на веб-сторінці „The Ukrainian Weekly“ – від 1977-го до 2008 року).

Робота над архівами продовжується завдяки підтримці фінансових спонзорів проекту – Кредитової спілки „Самопоміч“ в Нью-Йорку та Наукового Товариства ім. Шевченка.

Крім газетного архіву, на веб-сторінці „Свободи“ є й інші цікаві матеріали. Одні люди кажуть, що в кожному жарті є частка правди, інші – що в кожному жарті є частка жарту... Читайте підбірку відомого в українській діаспорі гумористичного журналу „Лис Микита“ Едварда Козака і визначіть самі, де

Інтернет-адреса „Свободи“:
www.svoboda-news.com

„The Ukrainian Weekly“:
www.ukrweekly.com

правда. Або знайдіть свою церкву на сторінці „Наша спадщина“ (покищо тільки штату Нью Джерсі), яка зроблена на основі досліджень українських церков в США і Канаді Богданом Полянським. Або подивіться короткий відеофільм про „Свободу“.

З розвитком комп'ютерних технологій веб-сторінка „Свободи“ буде вдосконалюватися. Стежте і переконуйтеся в цьому.

Редакція

Коментар: телевізійні дебати Юлії Тимошенко і Віктора Януковича

КИЇВ. – 12 жовтня у програмі телеканалу „Інтер“ зустрілися колишній і діючий прем'єри Віктор Янукович (особисто прийшов у студію) і Юлія Тимошенко (скористалася супутниковим зв'язком). Жвавість дискусії зробила її цікавою.

У питанні про коаліцію з Партією Регіонів (ПР) Ю. Тимошенко вивернулася: голосувати ми можемо з ким завгодно, але створювати коаліцію – вибачте. Вона підготувала купу цитат з підписаного свого часу В. Януковичем Універсалу, тикаючи экс-прем'єрові то голосуванням фракції ПР щодо НАТО, то його підписом під пунктом про всесторонній розвиток української мови. Так, голосував, не зречешся, але чомусь В. Янукович не підготував виписоч-

ки щодо криз, винуватицею яких вважають Ю. Тимошенко. Міг би пригадати, як фракція БЮТ проголосувала за референдум, яким можна ввести двомовність і заборонити НАТО, як БЮТ хотіла імпічмент Президентові оголосити.

В. Янукович не знайшов нічого кращого, ніж заявити, що „ви, значить, красива, але ми ж не в ательє мод“.

А ця тема для Ю. Тимошенко – як пісня! А пригадайте, як ви в струсиних туфлях до Європи приїхали, і навіщо ви струся замордували. Прем'єр виглядала переконливішою за В. Януковича. Йому краще треба було б готуватися...

Марина Лаптева
(УНІАН)

Президента представники правих партій. Проект відповідного указу вони передали В. Ющенкові.

Загалом цього року акції були не надто численними. Інформаційні агенції передають, що попри заявлені 20 тис., у вічу Всеукраїнського об'єднання „Свобода“ біля пам'ятника Тарасові Шевченкові взяли участь трохи більше 3,000 осіб. Не було й масового маршу, як минулого року.

Провідник „свободівців“ Олег Тягнибок сказав, що вони вирішили прислухатися до рішення

суду, яке заборонило проведення ходи вулицями Києва, аби уникнути провокацій.

16 жовтня Служба безпеки України презентувала книгу-альбом „Бофони: грошові документи ОУН і УПА“ – перше видання, що містить повний опис грошей українського визвольного руху 1950-их років. Книга видана за підтримки Національного банку України. На Волині, в урочищі Вовчак, з нагоди 66-ої річниці утворення УПА відбувся обласний зліт ветеранів ОУН і УПА.

АМЕРИКА І СВІТ

Перші прямі переговори між Грузією і Росією

ЖЕНЕВА. — Представники Росії та Грузії 15 жовтня розпочали у Женеві перші прямі переговори від часу п'ятиденної війни у серпні цього року. Переговори, які відбуваються за посередництва ООН та Європейського союзу і спрямовані на те, аби сприяти відновленню стабільності та безпеки у регіоні. Напередодні переговорів Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун застеріг проти „швидкого залагодження проблеми“. Два місяці тому вони перебували у стані війни, а нині представники Грузії та Росії, як виглядає, готові сісти за стіл переговорів у Женеві. Той факт, що до справи залучено ООН, Євросоюз і Організацію безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЕ), що є першим прикладом співпраці цих трьох установ, засвідчує усю серйозність, з якою міжнародна спільнота ставиться до цього конфлікту. Однак, попри дипломатичний тиск, ніхто, як виглядає, не очікує аж так багато від першої зустрічі. Розв'язання конфлікту не стоїть на порядку денному у Женеві, радше гуманітарні проблеми, як от майбутня доля усіх переміщених осіб. Але навіть ці питання можуть стати жертвами гіркоти, що і надалі зберігається у стосунках Грузії та Росії. (*Bi-Bi-Ci*)

Правляча партія перемогла на виборах у Канаді

ОТАВА. — Правляча партія перемогла на парламентських виборах 14 жовтня у Канаді. Переконливу більшість консерваторам здобути не вдалося. З 308 місць вони, за попередніми даними, отримали 143. Головні суперники правлячої партії – ліберали – отримали лише 77 мандатів. Опозиціонери вже визнали програму, але пообіцяли не здаватися. Крім того, до парламенту пройшли ще дві політичні сили – Квебекський союз та Нова демократична партія. Два місця здобули незалежні кандидати. Решта 15 політичних сил не змогли провести своїх кандидатів. Несподіванкою став низький вислід Партії зелених. Завжди популярна в Канаді, цього разу вона вибори провалила. Теперішні вибори були у Канаді дочасними, їх ініціював прем'єр-міністр, сподіваючись, що його партія здобуде більшість місць. (*5 канал*)

Ситуація на світових біржах починає поліпшуватися

ВАШІНГТОН. — На біржах багатьох країн світу продовжується зростання вартості цінних паперів. Для прикладу, у Токіо ціни на акції стрибнули на 14 відс., найбільше одноденне зростання за останні 60 років. Біржі багатьох країн, як і американський Вол-Стріт вітають гарні новини. Президент Джордж Буш 14 жовтня оголосив про ще один крок уряду, який має за мету подолати наслідки кредитної кризи. Він включає використання сотень млрд. дол. платників податків на викуп часток приватних банків. Якщо минулого тижня хвиля переважно йшла вниз, то у понеділок,

13 жовтня, Нью-йоркська фондова біржа зробила рекордний за останні 76 років стрибок у гору – на 936 пунктів. Це сталося після того, як Президент Дж. Буш оголосив плян використати 250 млрд. дол. з загальної суми у 700 млрд., виділеної на порятунок економіки, на прямий викуп часток принаймні дев'яти найбільших приватних банків. „Новий капітал допоможе оздоровленим банкам продовжувати видавати кредити підприємствам та споживачам. Це – важливий короткотерміновий захід з забезпечення життєвої стійкості американської банківської системи“, – сказав Президент. (*„Голос Америки“*)

Росія вивела з Грузії не всіх військових

ПАРИЖ. — Міністер закордонних справ Франції Бернар Кушнер 11 жовтня ствердив, що Росія вивела не всі війська з Грузії, і на російсько-французьких переговорах, які мають відбутися 15 жовтня в Женеві, розглядатиметься питання подальшого виведення російських військових з території Грузії. „Документ Саркозі-Медведев“ не виконаний, тож мусимо ще попрацювати над продовженням процесу. Я знаю, що російські підрозділи вийшли, але не повністю. Мені відомо, що вони залишаються в Ахалгорському районі та інших місцях“, – сказав Б. Кушнер після зустрічі з президентом Грузії Михайлом Саакашвілі. За словами міністра, у висліді неодноразових зустрічей президентів Ніколя Саркозі і Дмитра Медведєва сторони оголосили про те, що російські військові будуть виведені з прилеглих до конфліктних регіонів територій. Президент Росії Д. Медведєв заявив 10 жовтня, що Росія виконала всі зобов'язання за пляном „Медведєв-Саркозі“. Москва 9 жовтня офіційно повідомила Євросоюз про те, що виведення закінчено. (*УНІАН*)

О. Лукашенкові дозволили їздити до ЕС

ЛЮКСЕМБУРГ. — Європейський союз 13 жовтня здійснив перші кроки для того, щоб відновити політичний діалог з Білоруссю – через чотири роки після того, як ЕС заборонив будь-які двосторонні контакти на високому рівні і наклав інші санкції на країну, яку часто називають останньою диктатурою у Європі. Комісар ЕС з зовнішніх відносин Беніта Фереро-Вальднер провела переговори з міністром закордонних справ Білорусі Сергієм Мартинювим, який згодом зустрівся також з міністрами закордонних справ ЕС у Люксембурзі. Б. Фереро-Вальднер висловила за зняття заборони на поїздки до Європи чільних білоруських посадовців. Президентів Білорусі Олександрів Лукашенкові та іншим чільним урядовцям країни дозволено в'їзд до країн ЕС – вперше за минулі чотири роки. Відлига у взаєминах між ЕС і Білоруссю почалася ще влітку, коли офіційний Мінськ звільнив останніх трьох політичних в'язнів і відмовився вслід за Росією визнати незалежність бунтівних

грузинських областей Абхазії і Південної Осетії. (*Bi-Bi-Ci*)

Росія знову випробовує балістичні ракети

МОСКВА. — Росія 11 жовтня випробовувала ще три міжконтинентальні балістичні ракети – через день після того, як встановила дистанційний рекорд для ракети, випущеної з підводного човна. Президент Дмитро Медведєв, який стежив за двома з трьох запусків, сказав, що вони довели, що система оборони Росії досі сильна. Дві нові системи зараз перебувають на стадії розвитку, сказав він, але не додав жодних подробиць. Два з останніх трьох запусків були здійснені у різних кінцях країни. Один у Баренцовому морі, на схід від Норвегії, другий – на північ від Японії. Третій запуск відбувся у північно-східній Росії, а президент Д. Медведєв зі свого боку пообіцяв подальші запуски. Одна з запущених ракет, за словами російських представників, встановила рекорд, пролетівши 11.5 тис. км., що є рекордом, кажуть росіяни. (*Bi-Bi-Ci*)

У Стокгольмі оголосили Нобелівських лавреатів

СТОКГОЛЬМ, Швеція. — 68-річний французький письменник Жан-Марі Густав Ле Клезіо 9 жовтня названий лавреатом Нобелівської премії з літератури 2008 року. Популярність до Ж.-М. Ле Клезіо прийшла в 1963 році, коли він опублікував свій дебютний роман („Протокол“). Книга принесла йому номінацію на Гонкурівську нагороду і нагороду Ренодо. Нобелівська нагорода з літератури вручається з 1901 року. А цьогогорічну Нобелівську премію миру присуджено колишньому президентові Фінляндії 71-річному Марті Ахтісаарі. М. Ахтісаарі був чільним представником ООН на переговорах в Косово, сприяв завершенню конфлікту в індонезійській провінції Аче та сприяв проголошенню незалежності Намібії. Нобелівський комітет вирішив присудити премію за його важливі зусилля на кількох континентах понад три десятиліття у розв'язанні міжнародних конфліктів. „Ці зусилля стали внеском до посилення миру у світі і братерства між народами у дусі Альфреда Нобеля“. Вони отримують золоту медаль, диплом і 10 млн. шведських крон кожний, що приблизно відповідає 1.4 млн. дол. Цього року Нобелівський комітет мав список зі 197 кандидатів на премію миру. (*УНІАН, Bi-Bi-Ci*)

Міжнародний валютний фонд і фінансова криза

ВАШІНГТОН. — 13 жовтня відбулося щорічне осіннє засідання Ради директорів Міжнародного валютного фонду (МВФ) і Світового банку. Чільне питання на порядку денному – шляхи подолання глобальної фінансової кризи. Це зібрання вважають особливо значущим, очевидно, тому, що воно відбувалося на тлі найглибшої фінансової кризи від часів Великої депресії, що охопила цілий світ після

банківського краху на Вол-стріт у жовтні 1929 року. Протягом минулих вихідних проходили наради міністрів фінансів і директорів центробанків. 10 жовтня відбулося засідання „Групи семи“ найбагатших демократичних держав світу – це США, Велика Британія, Німеччина, Японія, Франція, Італія, Канада. Домінік Штраус-Кан, виконавчий директор МВФ сказав напередодні спільного засідання МВФ і Світового банку, що представники усіх 185 держав-членів Фонду схвалили принцип глобальної координації дій для подолання фінансової кризи і підписали відповідну заяву. Д. Штраус-Кан підкреслив, що „це надзвичайно важливо, що зроблено перший координаційний крок, коли і країни, що розвиваються, і країни з малими статками погодилися з принципами, запропонованими державами „Великої сімки“. (*Радіо „Свобода“*)

Провідники ЕС обговорили фінансову кризу

ПАРИЖ. — На зустрічі у Парижі провідники Європейського союзу в неділю, 12 жовтня, працювали над постановою, яка спонукає банки позичати гроші, що повинно, як вони надіються, розкрутити колесо фінансової системи світу. Зустріч провідників 15 країн-членів ЕС зібрав президент Франції Ніколя Саркозі. Згідно з проектом, уряди на п'ять років візьмуть на себе ролю гаранта позичок, наданих банками. Прем'єр-міністр Великобританії Гордон Браун прагнув переконати своїх колег адоптувати британський підхід до вирішення проблеми, який включає часткову націоналізацію банків. Рішення, прийняті у французькій столиці, будуть винесені на розгляд усіх членів Європейського союзу на цьому тижні. (*„Голос Америки“*)

У Бішкеку завершилося засідання глав держав СНД

БІШКЕК, Киргизстан. — У столиці Киргизстану 10 жовтня завершилося засідання глав держав СНД. Провідники країн ухвалили два десятки документів. Зокрема визначили: енергетика буде основною галуззю співпраці між державами наступного року. Також оголосили 2009 рік – роком молоді, затвердили програми протидії нелегалам і незаконному обігу наркотиків, плян святкування 65-ої річниці перемоги в Другій світовій війні і пакет соціальної допомоги ветеранам. Наступною країною, що головуватиме в СНД у 2009 році, буде Молдова. Під час зустрічі міністрів закордонних справ країн-членів СНД ухвалено технічне рішення про те, що з серпня 2009 року Грузія перестане бути членом цієї організації. У праці зустрічі не брав участь президент Грузії Михайло Саакашвілі. У серпні він оголосив про вихід країни зі складу організації. Також у Бішкеку не було президентів України і Азербайджану. Офіційний Київ представляла Секретар Ради національної безпеки і оборони Раїса Богатирьова, а Баку – прем'єр-міністр країни Артур Расізаде. (*5 канал*)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Необхідно опрацювати „Екологічну конституцію Землі“

24 вересня на 63-ій сесії Генеральної Асамблеї ООН Президент України Віктор Ющенко оприлюднив ініціативу з розроблення юридично зобов'язуючого глобального документу – „Екологічної конституції Землі“ та створення під егідою ООН єдиної структури екологічного захисту з належними повноваженнями і механізмами роботи.

Офіційному проголошенню Президентом України ідеї „Екологічної конституції Землі“ передували 16 років напруженої наукової праці автора ідеї, професора Національного лісотехнічного університету України Юрія Туниці, а також його колеґ з України, США та інших країн світу.

Ще у 1992 році „Свобода“ (16 червня) опублікувала інтерв'ю Ольги Кузьмович з проф. Ю. Туницею під назвою „Екологічні закони повинні бути в цілому світі“, у якому автор коментував свою доповідь на Міжнародній конференції в Університеті Гофстра (Нью-Йорк) стосовно створення „Екологічної конституції Землі“. Редактор

– Чи не могли б Ви, як автор ідеї, про яку говорив Президент В. Ющенко, розкрити її зміст?

– Незважаючи на тотальне погіршення екологічної ситуації, яке вже загрожує не лише здоров'ю, але й життю людей, рішення відомих світових нарад з питань екологічної безпеки і сталого розвитку виконуються незадовільно, тому що досі немає Основного закону виживання людства і його сталого розвитку. В основі цієї ідеї лежить необхідність узгодження законів господарювання з законами природи.

„Екологічна конституція Землі“ (ЕКЗ) повинна мати статус такого основного закону, який повинен забезпечувати право людини жити в безпечному природному довкіллі та економічні гарантії розвитку кожній країні світу, а також визначати права та обов'язки людини не лише як громадянина своєї держави, але й як громадянина планети.

В цілісному вигляді ідея ЕКЗ складається з двох частин: перша – правовий акт, у якому мають бути виписані норми екологічної поведінки усіх держав та громадян планети в інтересах виживання й процвітання цивілізації; друга – створення під егідою ООН відповідних інституцій контролю за дотриманням норм цього акта, тобто єдиної структу-

Д-р Юрій Туниця

„Свободи“ Левко Хмельковський знову взяв інтерв'ю у члена делегації України на 63-ій сесії Генеральної Асамблеї ООН, ректора Національного лісотехнічного університету України, дійсного члена Національної Академії Наук України д-ра Ю. Туниці.

ри екологічного захисту з належними повноваженнями, до якої могли б входити Рада екологічної безпеки, Світова екологічна організація, Міжнародна служба екологічного моніторингу, Міжнародний екологічний суд з відповідною виконавчою службою та Міжнародний екологічний банк.

Зміст і структура ЕКЗ повинні бути укладені таким чином, щоб новий безпрецедентний міжнародний правовий акт не загрожував суверенітетові жодної країни, але зобов'язував кожну з них використовувати свої природні ресурси й доквілля таким чином, щоб це забезпечувало добробут як нинішнього, так і майбутніх поколінь.

Вочевидь, вже сам початок підготування ЕКЗ змушуватиме національні уряди й транснаціональні корпорації дбайливіше ставитися до довкілля та споживання природних ресурсів.

Можна образно сказати, що ЕКЗ мала би стати „Ноевим ковчегом спасіння“ для всіх людей, а не лише для вибраних.

– Очевидно, шлях до офіційного визнання цієї ідеї буде дуже важким. Що вже зроблено за минулих 16 років українськими та світовими політиками у цьому напрямку?

– Визнання урядами багатьох країн такої необхідної усьому людству, далекосяжної ідеї дійсно є дуже важким з огляду на домінування меркантильної свідомості. Сучасна людина прагне до задоволення своїх безмежних потреб при обмежених природних ресурсах та обмеженості природного довкілля нашої планети. Перша частина ідеї щодо створення писаного правового акта екологічної безпеки планети була проголошена Президентом України Леонідом Кучмою на 19-ій спеціальній сесії Генеральної Асамблеї ООН у червні 1997 року, а друга, інституційна частина – 15 грудня 2000 року у

(Закінчення на стор. 15)

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

У геополітичному прицілі імперії

Олександр Ткачук

У пам'яті більшості українських телеглядачів закарбувалася картинка, як грузинські „Гради“ дають реактивний залп по „мирному місту Цхінвалі“. А логічні питання: куди падають снаряди? – і чи взагалі це грузинські системи реактивного вогню? – залишилися поза кадром. Доводилося всім нам на віру сприймати коментар цих подій.

Події російсько-грузинської війни у більшості випадків українське телебачення просто калькувало, ретранслюючи інформаційні штампи московських телеканалів. Тому масова свідомість українців піддавалася не менш інтенсивному обстрілу і враженню, ніж території, що потрапили під обстріл „Градів“.

Сьогодні вже можна з певністю говорити про присутність в українському інформаційному просторі „чужих сил“, що загрозово прагнуть впливати на нашу свідомість, з метою спотвореного відображення нею політичних подій у потрібному їм ракурсі. І це вже, мусимо визнати, дуже серйозна проблема, що не має нічого спільного з поняттям „свобода слова“.

Якщо й далі не помічатимемо цієї проблеми, не вирішимо її, то незабаром опинимось в ситуації, про яку попереджав Кобзар: „Та не однаково мені, Як Україну злії люде Присплять, лукаві, і в огні її, окрадену, збудять...“.

Важливість інформаційної безпеки країни пріоритетна, але не самодостатня, і є лише сегментом національної, регіональної та глобальної безпеки. Тому, щоб предметно вести про неї мову, необхідно спочатку піднятися до „висот“ глобальнішого процесу і звідти вже інтерпретувати явище. У цьому контексті можемо стверджувати, що сьогодні чітко увиразнилась тенденція порушення балканського сил в східноєвропейському регіоні.

І найсумніше те, що Україна не може, навіть якби й хотіла, залишитись осторонь від цього руйнівного процесу – широта і всеохопність останнього просто не дозволить їй це зробити. Тому наше завдання полягає не в тому, щоб намагатись уникати загроз, а в тому, щоб виробити такі правила поведінки, які дозволять нам дати раду з ними, з найменшими для себе втратами.

Чинники відродження Російської імперії

Сьогодні рушійною силою деструктивних змін в пострадянському регіоні стала Російська Федерація. Її безоглядні дії з окупації частини Грузії поставили перед нами низку серйозних питань, найважливіше з яких: як вона зважилася на такий крок? Які чинники дозволили цій, хоч і великій за територією, але також з колюсальним запасом внутрішніх суперечностей країні піднятися на вищий ступінь реалізації

Про автора:
Олександр Ткачук – член Історичного клубу „Холодний Яр“, Київ.

національних інтересів?

Наскільки далеко Росія здатна заходити в своїх геополітичних амбіціях? Характер отриманих відповідей дозволить нам вживати адекватних заходів з власної безпеки. Тут, на мою думку, можна виокремити три типи факторів, що так несподівано змінили Росію.

Перший, політичний – за час свого правління В. Путінові вдалося перетворити пост-кагебістське середовище у своєрідну прототалитарну політичну силу, що здатна стабільно контролювати розвиток політичних процесів у країні; другий – психологічний, він стосується стану масової свідомості росіян, точніше, її „травмованості“. Розвал Союзу і подальші процеси деградації російської державності викликали зародження потужних реваншистських настроїв у всіх прошарках суспільства. Це настрої, що в багатьох параметрах тотожні з німецькими періоду 1920-1930-их років.

І третій чинник: енергоносії. Встановлення державної контролю за експортом газу, спроба навести порядок у торгівлі нафтою повернулись в країну великими фінансовими потоками, що стимулювали вихід економіки, особливо військово-промислового комплексу, зі стану системної деградації. Безумовно, це відчутно і позитивно вплинуло і на весь соціальний сектор країни.

Російська державна бюрократія раптово відчула в собі стабільність і силу. Злиття цих трьох тенденцій в один процес і створило феномен відродження російського імперіалізму.

Ідеологія російського реваншизму

Ще одним важливим чинником тривалого існування імперії є ідеологія, звичайно адаптована до потреб часу. Подібний світоглядний ерзац-продукт швидкими темпами формується і в сучасній Росії. Покищо амплітуда його пошуків запитів хаотично широка – це і „суверенна демократія“, й „економічний імперіалізм“, і „захист співвітчизників“, і різноманітні конспірологічні студії, а також традиційне „збирання російських земель“ та „євразійство“.

Повне становлення ідеології російського імперіалізму – попереду, але вже сьогодні можна звернути увагу на одну важливу його складову: геополітику. Дисципліна, яка поступово оволодіває як розумом росіян, так і освітніми катедрами.

Останні 10 років російська політична кляса безупинно виховувалася на засвоєнні клясичної геополітичної думки.

Геополітика стала способом оцінки як внутрішніх, так і зовнішніх політичних процесів, тобто новим системоутворюючим чинником державницької ідеології. Не торкаючись проблеми науковості чи псевдонауковості геополітики, зауважимо, що це своєрідна дисципліна, яка суттєво підсилила мобілізаційність російського неоімперіалізму. Для

(Продовження на стор. 21)

Уточнення

На сторінці Фундації ім. Івана Багряного (ч. 97) помилково подано, що мисткиня Катерина Росандич-Кричевська є дочкою старшого Василя Кричевського – визначного мистецтвознавця, архітектора, графіка, автора проєктів меморіальних музеїв в Каневі та Полтаві. Насправді вона є внучкою, дочкою молодшого його сина, який також називався Василем. Її дід Василь народився 1872 року, а помер 1952 року, а батько Василь Кричевський народився 1901 року, а помер 1978 року.

В Україні – нові вибори

В телевізійному зверненні до українського народу 8 жовтня Президент Віктор Ющенко оголосив про розпуск Верховної Ради 6-го скликання і проведення нових позачергових парламентських виборів. Це вкрай відповідальне рішення він пояснив небезпекою, перед якою опинилася незалежна Українська держава після 2 вересня, коли бльок Юлії Тимошенко, порушивши свої зобов'язання перед коаліцією, до якою належав разом з бльоком „Наша Україна – Народна самооборона“, голосував разом з фракцією „регіоналів“ і комуністів за законопроекти, значна частина яких, за словами В. Ющенка, „були неконституційні, не українські і не демократичні“. „2 вересня, по суті, розпочалася спроба демонтажу України і наших цінностей“, – підкреслив Президент України у цьому своєму зверненні. Маючи на увазі чільних „бютівців“. В. Ющенко сказав, що „в жертву вони ладні принести все – мову, безпеку, нашу європейську перспективу“. Також виразно прозвучала осторога щодо „ззовні занесеної тенденції“, спрямованої на розкол українських національно-демократичних сил – її В. Ющенко назвав „цвяхом, який свідомо забивають у наше тіло“.

Вистачальну формальну підставу для розпуску парламенту дав той факт, що після офіційного розпаду парламентської більшості минуло 30 днів, протягом яких, згідно з Конституцією, повинна була утворитися нова коаліція або ж відновитися попередня. Але цього не сталося ні за той період, ні за п'ять додаткових днів, наданих депутатам Президентом.

Повідомлення про нові позачергові вибори до ВР український політикум сприйняв досить спокійно. Навіть „бютівці“, від яких очікували найбільшого опору рішення Президента і які погрожували оскаржити це рішення в Конституційному суді, активно готуються до боротьби за голоси виборців. Швидше за все, ця боротьба буде дуже гострою. Особливо у випадку, якщо В. Ющенко не помиляється щодо „ззовні занесеної тенденції“: тоді за міжпартійною суетою стоятиме невидима барикада, котра дотер ділила і ще, мабуть, довго ділитиме суспільство на два світи – проукраїнський і антиукраїнський.

Ледве чи побачимо в новому парламенті нові обличчя, але напевне станеться партійне „перекрашування“ багатьох політиків, у тому числі – найвідоміших. Наприклад, „Народна самооборона“ Юрія Луценка вже заявила про свій розрив з „Нашою Україною“ і приєднання до Бльоку Ю. Тимошенко. Видаючи бажане за дійсне, „бютівці“ запевнили, нібито до них готові перейти ті 26 депутатів „нашоукраїнців“, котрі хотіли відновити коаліційну співпрацю з БЮТ. Також „бютівці“ хочуть перетягнути на свій бік Анатолія Гриценка, який „побив горшки“ з В. Ющенком, але колишній міністер оборони виявився настільки амбітним, що має намір створити власний передвиборний політичний проєкт. Щодо „регіоналів“, то вони мовчать, але мовчать промовисто, з радістю в очах: мовляв, вибори означають нашу перемогу.

На що сподівається сам В. Ющенко, нелегко збагнути. Перебуваючи в Римі, він у розмові з журналістами припустив, що на цих виборах може очолити бльок свого імені.

Європа нових позачергових виборів в Україні не привітала. В Європейському союзі висловили жаль, що Верховна Рада не спромоглася на створення нової коаліції чи відновлення старої. Колишній президент Польщі Олександр Квасневський назвав рішення В. Ющенка „великою помилкою“. Такої ж, між іншим, думки і колишній президент України Леонід Кравчук. Більше того – він пророкує В. Ющенкові остаточну поразку у цих нових виборах і закликає його добровільно погодитися з тим, що „справжнім виходом з політичної кризи є проведення, порад з парламентськими, позачергових президентських виборів“.

Згідно з Указом Президента, нові позачергові вибори до Верховної Ради мають відбутися 7 грудня 2008 року.

ЖОВТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Був добрий початок

Вже ось жовтень, а тим часом ми, в суєті буднів, обійшли увагою важливу „круглу“ дату попереднього місяця: рівно 160 років тому, 13 вересня 1848 року, у Львівському університеті було відкрито катедру української мови. Очолив її Яків Головацький – один з засновників знаменитої „Руської трійці“. Проте зараз є ще одна нагода згадати цю кольоритну „будительську“ особистість ранніх часів українського національного відродження в Галичині: Я. Головацький народився 29 жовтня 1814 року.

Самі обставини життя і виховання в багатодітній сільській священичій родині сприяли виникненню в його душі доброго почуття близькості до свого народу. Гімназійні й університетські знання лягли на цей вдячний ґрунт, вже у студентські роки Я. Головацький обходить галицькі, буковинські і закарпатські села, записуючи народні пісні, казки і вивчаючи місцеві говірки. Це пильне вдивляння в народну душу, у звичаєву культуру хутко ставало загальною атмосферою серед тодішньої молоді галицької інтелігенції, збудженої „Енеїдою“ Івана Котляревського, фолклірними збірками Михайла Максимовича, харківськими романтиками.

Так з духовного зв'язку між однодумцями – Маркіяном Шашкевичем, Іваном Вагилевичем і Я. Головацьким – зрештою виникає зв'язок організаційний – культурологічно-літературний гурток „Руська трійця“, довкола якого закипіла народознавча праця. Історичний вислід – виданий 1837 року в Будапешті альманах „Русалка Дністрова“. Його жива народна мова й пропаговані ним ідеї – етно-лінгвістична єдність українців, розділених кордонами різних держав, вшанування героїв України минулих епох і віра у велике майбутнє народу – сприймалися як нове слово, як національний заповіт.

„Русалка Дністрова“, як пізніше відзначав Іван Франко, „була свого часу явищем наскрізь революційним“. Отож було чого цісарському Відневі лякати. Майже весь наклад альманаху влада конфіскувала, почалися нагінки на його авторів, а нагінки й систематичні переслідування, як добре відомо з української історії, завжди вносять незгоди в життя

ще вчора об'єднаних діячів.

Помирає жертovníй М. Шашкевич, зрікається самостійницького українства І. Вагилевич – на користь польської верхності, починає хитатися й Я. Головацький, який перебував під наглядом поліції і лише через п'ять років після „Русалки“ зміг дістати посаду священика. Якись час він продовжує народознавчу діяльність, видає „Галицькі приповідки, зібрані Ількевичем“ (це одне з його псевд), працю німецькою мовою „Становище русинів у Галичині“, два збірники „Вінок русинам на обжинки“ – разом з братом Іваном.

Очоливши катедру української мови у Львівському університеті, написав „Граматику руського язика“ та декілька інших філологічних праць.

На превеликий жаль, не встояв твердо на ногах. Особисті зв'язки з Михайлом Погодіним, московським істориком і запеклим російським великодержавним шовіністом, врешті позначилися на переконаннях Я. Головацького, і в 1867 році він емігрує до Росії й опиняється на реакційних позиціях москвофільства. Не діставши в Москві обіцяної університетської катедри, Я. Головацький вже нічого значного не створив.

На щастя, в російській культурі і науці на ті роки припадає бурхлива проукраїнська діяльність Осипа Бодяньського, славнозвісного нашого фолклориста й першого видавця „Історії Русів“ та „Літопису Самовидця“, щирого приятеля М. Максимовича, Миколи Гоголя, Тараса Шевченка і Пантелеймона Куліша. В 1878 році завдяки шляхетним зусиллям О. Бодяньського світ побачило чотиритомне зібрання народних пісень Галицької та Угорської Русі, записаних колись Я. Головацьким.

Було б цікаво довідатися, як потім двоє відступників з „руської трійці“ зустрілася „там“, на небесах, з полум'яним, вірним ідейній зорі своєї молодости М. Шашкевичем. Що вони могли сказати в своє виправдання? Пропольськість І. Вагилевича і проросійськість Я. Головацького взаємно ж себе поборювали і відкидали. Над землею незборимо здіймалася зоря України.

П. Ч.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік \$55.00, на півроку – \$35.00. Для членів УНСоюзу \$45.00 річно, на півроку – \$30.00. За кожен зміню адресу – \$1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“		
Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

універсальне джерело знань про Україну!
Нова знижена ціна \$65 за два томи

Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку бібліотеку, як приватну, так і публічну.

Том 1 37.50 дол.
Том 2 37.50 дол.

За ДВА ТОМИ – 65.00 дол.)

Ціни включають пересилку. Замовлення разом з чеком або грошовим переказом надсилати на адресу:

SVOBODA
P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Мешканці Нью-Джерсі підлягають 7%-му податкові.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Патріотами не народжуються – їх виховують!

Мені це пригадалося, коли я прочитав статтю Олександра Палія „Еліти – нема” („Українська правда, 3 вересня) та слідкував за передвиборним з'їздом Республіканської партії у США. В той час, коли О. Палій приходить до висновку, що в Україні нема еліти, яка б провадила країну до демократії та добробуту, на з'їзді, який офіційно ухвалив кандидатуру Джона МекКейна на пост президента, лунали палкі патріотичні промови, в залі тисячі плякатів стверджували: „Країна – понад усе!” і жоден промовець не забув згадати про ураган „Густав”, який спричинив багато лиха у штаті Луїзіана. Дж. МекКейн навіть закликав „забути про партійні капелюхи, а одягнути американські”.

Який контраст, коли пригланутись до першого засідання Верховної Ради України після літніх відпусток! „Народні обранці” не спромоглися на те, щоб хоч висловити постраждалим від повені прикарпатцям співчуття, коли вже не здатні практично допомогти їм. То де вже чекати, що вони висловляться щодо трагедії грузинського народу, спричиненої нападом „братнього” російського народу?

О. Палій зазначає, що в Україні еліти нема, але „є уламки КДБ, комсомолу та герої „капіталізму” зі звирячим обличчям 90-их”. Але ж існує в Україні ще інтелігенція,

яка чомусь дуже пасивна, коли йдеться про патріотизм в політиці. Еліта може бути фінансова, наукова, військова та інша, але Україні потрібна еліта інтелігенції, яка б запалила своїм патріотизмом решту суспільства. Українські романтики у XIX ст. довели, що навіть мала група інтелігенції може зробити велику справу!

Республіканська партія США навіть відклала на один день свій з'їзд, щоб надати допомогу постраждалим від природного лиха (тисячі людей займалися пакуванням харчів, одягу). У своїй заключній доповіді Дж. МекКейн закликав усіх до активної участі в політиці: „Боріться зі мною для добра країни!”. Тим часом українські політики вболівають більше за сусіда, ніж за власну країну. То нехай і жити їдуть до країни, інтереси якої захищають в Україні за українські гроші. Американські учні починають навчання присягою на вірність американському прапорові, а українські „народні обранці” часто навіть слова власного державного гімну не знають. Якщо ж пригланемося до світу, то помітимо, що патріотами не народжуються – їх виховують, а це завдання не тільки школи, батьків, але й політиків!

Йосиф Сірка
Торонто

„Для загального добра...”

Здається, лише вчора група випускників львівських вищих навчальних закладів, що працювали у Філядельфії, перейнялась ідеєю створення товариства, яке б у міру можливостей підтримувало молодих і талановитих студентів та науковців в Україні, сприяло б їх становленню та ознайомленню з досягненнями світової науки. З того часу минуло вже вісім років.

Згодом товариство прибрало нинішню назву – Товариство прихильників Львівського Національного університету (Friends of Lviv University Inc. – FoLU).

У 2002 році FoLU, за юридичної підтримки філядельфійського адвоката Юрія Фаріона, набуло офіційного статусу допомогової неприбуткової організації. На той час це була чи не перша офіційна організація на теренах Америки, заснована представниками „четвертої хвилі”.

Першим головою було обрано Оксану Мазяр. Цей період запам'ятався акціями в підтримку патріотичних організацій на сході України, активною співпрацею з Малою Академією наук у Львові (про яку свого часу писала „Свобода”), бурхливими дискусіями про напрямки, засади і стратегію діяльності товариства. З самого початку ми надавали важливого значення поповненню бібліотечних фондів в Україні, які довгі роки не закуповували світову наукову періодику.

У 2005 році д-р Микола Доліба з Пенсильванського університету у Філядельфії (голова FoLU у 2005-2007 роках), за підтримки Дори Горбачевської та Злучений український американський допомоговий комітет, організував передавання в Україну унікальної колекції книг та журналів на загальну суму 90 тис. дол, які прийняли наукові бібліотеки Львівського національного університету ім. Івана Франка (ЛНУ) та Львівського медичного університету ім. Данила Галицького.

У період з 2002 по 2005 роки Товариство активно підтримувало наукові проекти студентів та аспірантів біологічного факультету ЛНУ у галузі фундаментальної та прикладної фізіології і біохемії, виділяючи невеликі гранти для закупівлі реактивів та обладнання.

Цікаві і актуальні результати згодом були опубліковані та оформлені як кандидатські та докторські дисертації.

Останніми роками FoLU активно підтримує проведення наукових конференцій молодих вчених у галузі фізіології тварин, екології, фізіології рослин, прикладної математики та ін. Особливо слід відзначити Міжнародну конференцію „Молодь і поступ біології”, яка у квітні вже вчетверте була проведена на базі ЛНУ. Свого часу FoLU разом з деканатом біологічного факультету ЛНУ відродило наукову конференцію студентів та аспірантів цього факультету, яка згодом, за ініціатииви ректора ЛНУ, а нині міністра освіти України, проф. Івана Вакарчука набула міжнародного статусу. Щороку до Львова з'їжджаються сотні студентів з усіх регіонів України, з Польщі, Білорусії, Молдови, щоб поділитись своїми здобутками, започаткувати знайомства, почути оцінку своєї роботи від компетентних членів журі з числа професорсько-викладацького складу ЛНУ. З кожним роком конференція росте і розвивається. У неї на додаток до FoLU з'явилися нові спонзори, які опікуються не тільки публікацією матеріалів, але й нагородами для переможців.

З іншими доброчинними акціями Товариства можна ознайомитись на веб-сторінці організації <http://friendsoflvivuniversity.googlepages.com>, яку редагує д-р Марко Ватаманюк з Корнельського університету в Ітаці, Нью-Йорк.

На сторінці також можна знайти інформацію про історію FoLU, статут Товариства, засади його діяльності. Створена можливість електронічно через PayPal переслати даток в підтримку FoLU. Окрему рубрику присвячено унікальним матеріалам про українських вчених та конструкторів, що працювали за кордоном. Особливий інтерес викликає стаття про Нобелівських лавреатів українського походження.

Товариство діє і розвивається. Сьогодні його члени живуть і працюють у Філядельфії, Індіанполісі, Кензас-Ситі, Ітаці, Львові. Цього року FoLU поповнили вчені Торонтського університету у Канаді. Не обходиться в Товаристві і без проблем. Усі видатки організації здійснюються за рахунок добровільних внесків членів FoLU, що суттєво обмежує число і розмір грантів. Відчуваємо потребу в людях, які б знали про фінансових питаннях банківської і кредитної систем. Є плани розвинути гуманітарний сектор праці в галузі історії, літератури, мистецтв. Тому запрошуємо до співпраці випускників Львівського університету, яких доля закинула за океан, випускників інших вузів, усіх небайдужих, які хочуть долучитись до шляхетної справи підтримки розвою української науки і освіти. „Для загального добра” – як казав Іван Франко.

Д-р Андрій Бабський,
голова FoLU, професор
Індіанського університету,
Індіанполіс, Індіана

На козацькій могилі у Зборові

Дарую „Свободі” пам'ятку з відвідин Зборова, Тернопільська обл., – світліни з поховання козаків, які полягли в серпні 1649 року у війні з поляками під проводом гетьмана Богдана Хмельницького.

Євгенія Ковальська,
Луїсвіл, Кольорадо

Читачі діляться збереженням в особистих архівах

Добірку цікавих матеріалів про мистця Михайла Мороза (1904-1992) надіслала до редакції його вдова **Ірена Мороз**. Це зокрема біографія М. Мороза, розповідь про нього Василя Ленника „Мистець Михайло Мороз у моїх споминах” (газета „Америка”, 3 листопада 2001 року), копії його творів „Собор св. Юра”, „Портрет Митрополита Андрея Шептицького”, „Портрет о. ігумена Климентія Шептицького”, „Портрет Високопреподобної монахині матері Клавдії”, „Канал Ля Манш”, картка з копією картини М. Мороза „Вид на Стетен Айленд з Світового центру торгівлі”, а також малюнок М. Бутовича „Михайло Мороз. 1955”.

Богдан-Юрій Шарко з Мюнхену,

Німеччина, прислав вересневе число часопису „Християнський голос”, в якому вміщено дві його статті – про книгу „Маркіян Шашкевич на Заході” і „Актуальна німецька публікація” (про книгу Бернда Ріля „Україна – партнер Європейської унії”).

Пилип Шайда з Сейнт-Полу, Мінесота, надіслав кілька матеріалів з свого архіву, зокрема з органу українських ветеранів „Вояцька думка” від 10 листопада 1984 року статтю Євгена Оборонева „Про Листопадовий чин 1918 року”, вірш Якова Бубнюка „На спомин Листопаду 1918 року” і гімн американських українців „За тебе, Україно!” (автор Василь Шурат).

Юрій Кравчук з Вільмінгтону,

Делавер, розмірковує про те, що Україна тепер зупинилася на роздоріжжі між НАТО і російськими енергоресурсами. Він радить німцям і французам подумати про те, як вони житимуть, якщо Україна знову потрапить у російську неволю. „Якщо москалі заберуть Україну, то холодно буде зима у Західній Європі”, – пише Ю. Кравчук. В іншому листі Ю. Кравчук висловлює жаль з того приводу, що американські українці, на його думку, досить пасивно входять у політичне життя країни, не добиваються урядових посад. Також священники, на його думку, повинні приділяти більше уваги політичному вихованню парафіян.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР 1932-1933 РОКІВ В УКРАЇНІ

„І світлою зорею всміхнеться їх душа“...

Зенон Галькович (третій справа) з учасниками імпрези.

Ольга Миханцьо

ДЖЕРЗІ-СИТІ, Нью-Джерзі. – 21 вересня, відразу по Службі Божій громада церкви свв. Петра і Павла разом з настоятелем о. Василем Путерою зібралася у церковній залі, щоб скласти данину шани в пам'ять мільйонів невинних душ, загублених в Україні в часі

Голодомору 1932-1933 років.

Звучала тиха музика. Квіти, запалені ліхтарики, свічки... На темному тлі сцени – український прапор, велика картина художника Богдана Певного „Земля“, а поруч – стіл, біла скатертина, розламаний хліб, склянка води, китиця червоної горобини, темночервоні маки і колоски, колоски, колоски...

Юначки Спілки Української Молоді виконали реквієм.

Кожному, хто заходив до залі, пришпилювали до одягу живий колосок, обв'язаний синьо-жовтою стрічкою з жалобним знаком. Великий вінець з колосся і стрічкою у національних барвах був прикріплений при вході до церкви.

Було виконано „Реквієм“ Вольфганга Моцарта. Голова відділу Українського Конгресового Комітету Америки в Джерзі-Сіті Зенон Галькович виголосив коротку промову на відзначення 75-ої річниці Великого голоду в Україні.

На сцену вийшли і стали, як журавлиний ключ, дівчатка-сумівки в національних строях з білими стрічками на голівках, наче чисті душі зійшли крізь скрижалі часу з далекого 1933 року. Вони вийшли, щоб нагадати: нічого на землі не минає безслідно. Є пам'ять, є правда. І все має свою ціну. Щоб мати своє майбутнє,

треба пам'ятати про тих, хто став жертвою минулого. І має бути священною їхня пам'ять.

До слова запросили очевидцю тих подій, яка пережила жах Голодомору – членкиню Союзу Українок Америки Ніну Ковбаснюк. Вона походить з Житомирщини, з заможної селянської родини, де в пошані були праця і Церква, родина і українські звичаї. Ніхто й гадки не мав, що в селі може статися голод. Але Москва щодо українського села мала зовсім інші наміри. Вона спричинила найбрутальніший в історії людства геноцид.

Н. Ковбаснюк розповіла, як посилали в села орди комуністів, які „вичищали“ усі продукти, виганяли з прадідівської хати власників, викидали на холод і поневіряння безборонних жінок і

(Закінчення на стор. 13)

Лист до Сталіна від Миколи Рєви

Вже повідомила „Свобода“ (ч. 39), що у Вашингтоні діяла виставка про Голодомор 1932-1933 років в Україні.

Приготував цю виставку Міжнародний благодійний фонд „Україна-3000“, який очолює дружина Президента України

Катерина Ющенко. Виставку відкривав Посол України в США Олег Шамшур. Висилаю копію драматичного плякату з виставки і лист, показаний на плякаті.

Петро Матула,
Вашінгтон

Тов. Сталіну, Москва, Кремль, ЦК ВКП(б)
Від гр. Рєви М. А., с. Хильківка,
Покровсько-Богачанський район,
Полтавська область
28 травня 1940 року

Дорогий Йосипе Вісаріоновичу!
Оскільки ви є нашим другом, вчителем і батьком, у мене з'явилася смілива думка написати Вам усю правду. Не ту правду, яку пишуть в газетах і якою Ви користуєтеся.

Ми, колгоспники, не живемо, а існуємо, й існуємо лише, щоб працювати на державу, але тільки не на себе, наша ситуація з кожним роком стає дедалі гіршою, такого важкого життя Україна не знала за всю свою історію.

1933 голодного року, коли люди їли кору з дерева, траву і навіть своїх дітей, сотні тисяч людей померли з голоду на очах комуністів, які їздили в машинах через наші трупи, нахабно вихваляючи життя. Самі, звичайно, були добре вгодовані, як не соромно було.

Народ помирає з голоду не тому, що неврожай, а тому, що хліб забрала держава, і цей хліб лежав на складах „Заготзерна“, елеваторах, переганявся на дурман-спирт, а люди вмирали з голоду.

1933 року, коли народ голодний збирав кукурудзяні зерна біля

складів „Заготзерна“ на станції Хорол, то людей стріляли, як собак, викликали з міста Хорол ескадрон кінної міліції, що, мов леви з оголеними шаблями, гнали нас, голодних. А хліб на складах був, було зерно, була мука, а люди помирали з голоду, значить, це все було навмисне, і держава про це знала. В результаті залишилося багато пустих сіл і хуторів.

У 1941 році в школу в нашому селі піде тільки троє дітей, ось що нароби в 1933 рік. Довідок про смерть у 1933 році сільська рада не давала, тому що смертність тоді була така, що за 50 років не померло стільки душ, як того року.

26 жовтня: відзначення 75-ліття Голодомору

ФІЛАДЕЛЬФІЯ. – У неділю, 26 жовтня, українська громада міста відзначатиме 75-річчя Голодомору-геноциду в Україні концертом, який відбудеться в церкві св. Трійці (1904 Walnut St., Philadelphia, PA) о 3-ій год. по полудні. В концерті беруть участь камерний хор „Аколада“, молодіжний хор і ансамбль „Камертон“ Української баптистської церкви, скрипалька Соломія Івахів і співачка Марта Залізник.

На концерт запрошені дипломати України, релігійні і політичні провідники та представники інших етнічних груп.

Впродовж тижня, 18-26 жовтня, в тому ж приміщенні буде виставка про Голодомор, яка дасть можливість американським відвідувачам зрозуміти трагедію українського народу в 1932-1933 роках.

Христя Сенік

Члени громадського комітету з відзначення 75-ліття Голодомору-геноциду в Україні (перший ряд зліва): Христя-Харина Сенік, Митрополит Стефан Сорока, Уляна Мазуркевич, (стоять зліва) Оксана Ворох, Ігор Кушнір, Яра Снулик.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відбулися 28-ий з'їзд ООЧСУ і 15-ий з'їзд ОЖ ОЧСУ

Іван Буртик відкриває бенкет. За столом президії (зліва) Михайло Савків, Люба Сілецька, Олег Романишин.

Фото: Левко Хмельковський

Іван Буртик

ВИПАНИ, Нью-Джерсі. – 4-5-жовтня в Українському Американському культурному центрі у відбулись з'їзди: 28-ий – Організації оборони чотирьох свобод України (ООСУ) і 15-ий – Об'єднання жінок ОЧСУ (ОЖ ОЧСУ). Цього разу в обох організаціях сталися великі зміни: до Головної управи ОЖ ОЧСУ в більшості обрано молодших членів, а головний осідок перенесено до Чикаго.

Головну управу ООЧСУ чисельно скорочено майже до половини та, за винятком одного старшого віком, обрано всіх молодших членів в такому складі: Михайло Козюпа – голова, чотири заступники – Іван Буртик, д-р Олесь Стрільчук, Стефан Качурак, Богдан Гаргай, секретар Іван Яворський і фінансова референтка Галина Турик.

В ділових нарадах з'їзду обговорено багато питань і схвалено ряд корисних рішень та постанов. Вирішено, що новообрана упра-

ва подбає про молодші кадри, посилить свою працю не тільки в Америці, а також допомагатиме українському народові у втіленні чотирьох свобод в Україні.

На завершення обох з'їздів відбувся багатий бенкет. Голова Бенкетового комітету І. Буртик коротким змістовним словом відкрив бенкет і представив ведучих – Роню Лозинську і Б. Гаргай. Молитву промовив парох о. мітрат Роман Мірчук.

В головній доповіді представник Міністерства оборони, військовий радник Постійного представництва України в ООН генерал-майор Леонід Голопатюк висвітлив початкові труднощі формування Збройних сил України і підкреслив, що, попри сучасні фінансові труднощі, Збройні сили поступово розвиваються та зміцнюються в готовності до потреб і мимого держави.

Після обіду, приготовленого у власній кухні Центру, ведучі представили президію і прочитали привіт від голови Проводу Організації Українських

Націоналістів Андрія Гайдамахи та інші привіти. Привітали з'їзд Президент Українського Конгресового Комітету Америки Михайло Савків, президент Ліги Українців Канади д-р Олег Романишин та президент Українського Народного Союзу і член Ради директорів Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч“ в Нью-Йорку Стефан Качарай. Крім побажань, фінансові установи також склали пожертви на дальшу діяльність ООЧСУ.

(Закінчення на стор. 15)

Головний доповідач генерал-майор Леонід Голопатюк.

Виступає Заслужений артист України Ростислав Василенко.

Стефан Качарай передає Михайлові Козюпі (зліва) чек з пожертвою Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч“ Нью-Йорку на діяльність ООЧСУ.

Учасники мистецької програмисестри Наталя і Надія Павлишини (зліва), Інеса Тимочко-Декайло.

Довголітня активістка ООЧСУ Дарія Степаняк (праворуч) і її дочка Марта Кокольська.

На Союзівці зустрілися колишні гімназисти Байройту...

Ярослав Ликтей

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. – Байройтці зустрілися 15-17 вересня на Союзівці вже 16-ий раз. Однак, деякі приїхали раніше, а інші пізніше, щоб відпочити на справді мальовничій Союзівці, бо це ніби куточок України. Навіть вітер повіяв з України, бо цього року працювали за контрактом українські студенти, а їхня обслуга була ввічлива, чемна та приємна.

Наталка Палідвор-Соневицька, Лариса Палідвор-Зелик, Рося Огороднік-Гарасимович, Іванка Кочерган-Луцишин і Дарка-Федак зареєстрували учасників з'їзду. На столах були розміщені знімки та альбоми з Байройту та попередніх з'їздів. Гості їх радо оглядали. Після вечері вони продовжили дружні розмови.

Наступного дня, з нагоди 90-ліття Листопадового зриву 1 листопада 1918 року, в бібліотеці байройтці оглядали виставку матеріалів про професорів байройтських гімназій, які були учасниками визвольних змагань. Серед них – д-р Кость Кисілевський, Микола Угрин-Безгрішний, Іван Верб'яний, Василь Ратич, Анна Дмитерко-Ратич, Теодор-Олег Калитовський, д-р Іван Лазор, Микола Остап'як і Володимир Феданків. Вони також були дописувачами „Свободи“, а д-р Лука Луців – редактором.

Виставку підготували Ростислав Ратич з дружиною Галею, Л. Зелик і Р. Гарасимович. На виставці були матеріали з родинного архіву Ратичів. Батько Р. Ратича – Василь був Українським січовим стрільцем, а мама Ганна Дмитерко-Ратич служила у формаціях УСС, а згодом – Української Галицької армії, разом з подругами Ольгою Басараб і Софією Галечко.

По полудні Ольга Городецька прочитала реферат про Листопадовий зрив, визвольні змагання.

У бібліотеці відбулися сходи, на яких вирішено провести з'їзд наступного року теж на Союзівці. Головою комітету вибра-

но Р. Гарасимович, а до комітету увійшли І. Луцишин, Д. Федак, Слава Білас, Надя Шаран, Борис Захарчук і Любомир Кулик. На честь 50-ліття першого байройтського з'їзду збори закінчились піснями, які студенти співали в таборі.

Після фотографування усі байройтці пішли на бенкет. Господиня бенкету Н. Соневицька попросила о. Володимира Пісо провести молитву, – привітала Нусю Юрків і Марійку Лавро з донею Анною Покорою, які перший раз приїхали на з'їзд. Л. Зелик і Л. Кулик вручили китицю квітів проф. Іванні Мірчук-Ратич і від гімназистів подякували їй за навчання англійської мови та попрощалися з нею у

зв'язку з її виїздом до Норт-Порту. Р. Гарасимович подякувала Я. Ликтеєві за цікаві дописи та вручила йому подарунок. Вона передала привіт від своєї мами, проф. Анастасії Огороднік-Жилавої, яка святкувала своє 100-ліття, а байройтці всім заспівали „Многая літа“. Софійка Зелик і Мелася Сербай читали гуморески, а Н. Соневицька розвеселяла байройтців жартами і записками з її гімназійного щоденника. Були оприлюднені привіти від Ліди Захарків, Стефи Степанюк і Романа Зайця, який збирався приїхати на з'їзд, але поїхав до Нью-Йорку, де Президент України Віктор Ющенко вручив йому нагороду. Байройтці привітали цю новину оплесками. Поліглот Л. Зелик забавляв публіку

трьома мовами.

Н. Соневицька попросила небайройтців, їхніх дітей, на чолі з о. В. Пісом, підійти до неї і нагородила їх відзнакою Ордена Вагнера та прийняла в ряди почесних байройтців. Окремою відзнакою вона нагородила свого сина Андрія Соневицького, кухаря шефа Союзівки, подякувала йому за смачні сніданки, обіди та бенкет, а гості заспівали многоліття. Подяка також належить Соні Семанишин за приміщення гостей на нічліг. На закінчення бенкету байройтці подякували Н. Соневицькій і членам комітету за гарно підготовлений і проведений з'їзд. Молитвою о. В. Піса завершено бенкет.

17 вересня була відправлена Служба Божа за здоров'я байройтців і Панахида за душі професорів, студентів і всіх байройтців, що відійшли.

...Карльсфельду, Регенсбургу, Ляндсгуту і Берхтесгадену

Людмила Почтар

Знову зустрілися давні друзі на Союзівці 8-10 вересня на спільному – третьому з'їзді чотирьох колишніх таборових гімназій з Карльсфельду, Регенсбургу, Ляндсгуту і Берхтесгадену.

Адже наша далека юність уже тільки вогниками мерехтить у пам'яті, а печаль не дає забувати про себе кожного дня. Зустріч – водночас радісна і сумна – і далеку, неповторну юність пригадає, і теперішнім смутком поділиться. Пройшли ми довгий і нелегкий життєвий шлях, але зроджену в юності дружбу зуміли зберегти в серцях.

Програма з'їзду була так укладена, щоб дати досить часу і можливості на спільні зустрічі і наради окремих гімназій, і на дозвілля – розмови й спогади. Відкриття у понеділок і закриття у середу, якими проводив координатор з'їзду Ігор Сохан, були інформативними й діловими.

В понеділок, увечері, відбулося вшанування поета Миколи Кравцева, яке підготувала і провадила Олена (Ліля) Сохан. Доповідь

про життя, діяльність і творчість М. Кравцева прочитала дочка поета Дзвенислава Кравцева-Явна, а його поезії прочитали внучка Оля Явна-Сохан і Л. Сохан. Вечір зібрав у залі „Веселки“ всіх учасників і був цікавим.

У вівторок, не зважаючи на рясний холодний дощ, всі учасники зібралися у церкві на Богослуження, яке відслужив о. Марко Гірняк, а

співали всі присутні.

Післяобідній час був призначений для окремих гімназій, а увечері відбувся спільний святковий бенкет. Відкрив бенкет І. Сохан. Присутні вшанували померлих друзів хвилиною мовчанки.

Привіт виголосила Людмила Почтар. Молитву перевів Петро

(Закінчення на стор. 11)

Зустрілися на Союзівці 9 вересня колишні карльсфельдці.

На з'їзді байройтців у першому ряді стоять зліва: Слава Білас, Люба Сілецька, Дарія Федак, Марія Лавро, Лариса Зелик, Олександра Крумишин, Дарія Костів, Іванна Луцишин, Ольга Городецька, д-р Іванна Мірчук-Ратич, Рося Гарасимович, Стефа Павлічко, Ярослав Ликтей, Євгенія Ликтей, Віра Павлюк, Надя Німилович, Ірина Бартків і Надя Шаран. Другий ряд: Мирон Білас, Світлана Недільська, Нуся Юрків, Дарія Леськів, Зоя Турчин, Ліда Глют, Орест Глют, Наталія Соневицька, Дарія Мурій, Ірина Вербицька та Богдан Бартків. Третій ряд: Богдан Котис, Олександр Леськів, Євген Кулик, Орест Німилович, Борис Захарчук, Богдан Іоль, Неоніля Голіят, Галина Ратич, Ростислав Ратич і Лев Вербицький.

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 10)

Круль. Після вечери бандурист Володимир Мота заспівав кілька пісень, чим зворушив присутніх, бо навіяв спомини. Смуток розігнала оркестра „Нові обрії“, бо навіть нетанцюючим було приємно слухати музику.

На закінчення, у середу увечері, відбулася прощальна ватра. Хоч у головному будинку замість справжнього багаття блимали символічним вогнем лише чотири свічки, але настали чарівні хвилини, які можна пережити тільки серед друзів, котрі зберегли в своїх серцях чар і тепло юності.

Вирішено провести таку зустріч і наступного року.

Ляйтмотивом цих вересневих днів служать рядки поезії Василя Скрида:

Ось і зустріч – далека, мов юність,
Ось і зустріч – близька, мов печаль...

Колишні „регенсбуржці“ 9 вересня на Союзівці.

Спільна фотографія колишніх учнів чотирьох гімназій – учасників зустрічі на Союзівці.

Уривок з вітального вірша Людмили Почтар

...А ми там юність пережили
І на завжди тоді здружились,
Коли до шкіль усі ходили.
Ми пильно вчилися,
пластували,
Рідного духу набирались,
І табір став, мов рідний дім.
Коли ж табори покидали,
У світ незнаний вирушали,
То й сумували ми за тим.
„В далекий світ, за синє море“
Життя нас далі понесло...
Чи є на світі деś країна,
В якій би нас ще не було?

Українська Євангельська церква закликає: Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

116. Книга псалмів: прославлення Бога

Крім псалмів, у яких висловлено благаання про Божу ласку (їх 38 з 150), до Псалтиря також входять всенародні благаання під час загального нещастя (війни, голод, мор), подяки за вислухані молитви, псалми, співані особисто царем, а також багато гимнів на прославлення Бога. Ісус Христос під час земного служіння часто проказував псалми. На Таємній вечері Він разом з учнями співав пасхальний псалом (113-118): „Хваліте, Господні раби, хваліть Ім'я Господа! Нехай буде благословення Господнє Ім'я відтепер і навіки! Від сходу сонця аж до заходу його прославляйте Господнє Ім'я!“ Останні слова Ісуса Христа на хресті були теж з псалму – „В руки Твої віддаю дух Мій“.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосередини – о 7-й годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосередини, о 5-й вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор Володимир Цебуля
Тел.: (908) 591-0800

Українська Національна Федеральна Кредитова Кооператива

Main Office
215 Second Ave
New York, NY
(212) 533-2980

Branches
1678 E 17 Street
Brooklyn, NY
(718) 376-5057
1-866-857-2464

35 Main Street
So. Bound Brook, NJ
(732) 469-9085

691 Roosevelt Ave
Carteret NJ
(732) 802-0480

WWW.UOFCU.ORG

Інтернет-Банкінг

Перевірка балансу
Трансфер коштів між рахунками
Перевірка історії рахунку
Цілодобовий інтернет-доступ до рахунку

За додатковою інформацією про інтернет-банкінг звертайтеся до найближчого відділення нашої кредитівки.

Телефонуйте
безкоштовно
1-866-859-5848

Обслуговування української громади
понад 40 років.

Перевірте,
порівняйте,
переконайтеся!

Відсотки на
ощадностях все ж
такі найвищі у
нашій Кредитівці!

3.82% АРУ*

Однорічний Сертифікат

Завжди, професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Федеральна Кредитова Кооператива САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 Second Avenue, NY 10003 Tel: 212-473-7310 Fax: 212-473-3251

КЕРГОНКСОН:

6325 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31ST AVE
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL

Your savings federally insured to at least \$100,000 and backed by
the full faith and credit of the United States government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

***АРУ - Відсотки у річному відношенні, можуть бути змінені без попередження.**

„День учителя“ в українській школі

ПАСЕЙК, Нью-Джерзі. – В Школі українознавства почався новий навчальний рік. В перший день занять за лави сіли 123 учні. 4 жовтня в школі відзначили „День учителя“. В шкільній залі зібралися учні, вчителі та батьки.

Відкриваючи свято, директор школи Володимир Кривоніс відзначив, що вже 57 років школа сяє в цьому краї українське слово. Сьогодні є результати цієї праці: в окрузі діють українські організації, кредитівки, центри культури, бази відпочинку, працюють українські вчителі, лікарі, юристи. Світ все більше пізнає Україну. В цьому є певна заслуга вчителів школи.

В. Кривоніс висловив шану і вдячність першому директорові школи Никифорові Гірнякові, Стефанії Квасовській, яка понад

Володимир Висоцький

„І світлою...
(Закінчення зі стор. 8)

дітей, масово вивозили цілі родини на Сибір. Але і цього їм було замало. Прийшов наказ вбивати селян голодом, забирати весь посівний матеріал. До села забороняли довозити хліб, навіть солі тяжко було дістати. Люди варили жолуді, їли листя, полову. І пережили, щоб розповісти і передати поколінням спомини про цей злочин.

Юначки Спілки Української Молоді довідались про геноцид від батьків своїх і від вчителів „Рідної школи“. Мар'яна Николин, Мирося Греб, Аня Блажейовська, Світлана

Гладуш, Дана Бартків, Олеся Греб вивчили напам'ять вірші і разом з автором сценарію Олею Николин створили в пам'ять полеглих реквієм.

Чудове сценічне оформлення виконала вчителька „Рідної школи“, член крайової управи Спілки Української Молоді Олена Тилко-Галькович та Василь Николин.

На завершення пам'ятного дня присутні виконали гімн „Боже великий єдиний, нам Україну храни“.

Н. Ковбаснюк передала для всіх присутніх в залі солодкі тістечка зі словами: „Пом'яніть душі тих, хто не мав навіть хлібинки, аби вижити“.

Фундація УВУ в Нью-Йорку та Товариство Св. Софії у Філадельфії

запрошують українську громаду

на зустріч з ректором

Українського Вільного Університету в Мюнхені

професором Іваном Мигулем

Тема зустрічі:

Український Вільний Університет на сучасному етапі.

Зустріч у Нью-Йорку відбудеться

в суботу, 25 жовтня о 5 год. по пол.

в приміщенні Наукового Товариства ім. Шевченка

за адресою: 63 Fourth Avenue.

Телефон для довідок: (212) 254-5130.

Зустріч у Філадельфії відбудеться

в неділю, 26 жовтня о год. 3 по пол.

в приміщенні Товариства Св. Софії за адресою:

7911 Whitewood Rd., Elkins Park.

Телефон для довідок: (215) 635-1555.

Організаційний Комітет

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ 688 Sanford Ave Тел.: (973) 373-8783 (888) 336-4776	CLIFTON, NJ 565 Clifton Ave Тел.: (973) 916-1543	PHILADELPHIA, PA 1801 Cottman Ave Тел.: (215) 728-6040
--	---	---

І М І Г Р А Ц І Я

Консультація безкоштовна

Andrew P. Johnson, Esq.

Колишній державний адвокат захищає імігрантів впродовж 10 років.

Всі іміграційні справи:

- Зелена Картка через працю або шлюб
- Робоча віза (H, L)
- Зміна стану
- Інвестиційна віза* (E)
- Депортація
- Азиль
- Відклик до федерального іміграційного суду

(212) 693-3355

Бюро в Менгеттені (Wall Street & Broadway)

*Українці мають право скласти заяву на Зелену Картку через інвестиційну візу.

Вечорниці „Червоної Калини“ святкуватимуть своє 50-річчя

Оксана Кузишин

У 2009 році припадає 50-та річниця формальної презентації дебютанток на вечорницях „Червоної Калини“, які відбудуться 21 лютого 2009 року.

Вечорниці „Червоної Калини“ мають свою історію і традицію ще з часів наших славних Українських Січових Стрільців, котрі започаткували балі „Червоної Калини“ на рідних землях. Перший бал „Червоної Калини“ відбувся у Львові 1921 року.

Дуже барвисто описав вечорниці „Червоної Калини“ на рідних землях Любарт Ліщинський у „Свободі“ з датою 29 червня 1996 року: „У залі славного кіно „Роксі“ у Львові сходилося по сходах, вистелених червоним хідником до елегантної залі, де збиралося добірне товари-

ство...панував приємний настрій, що так сприяв забаві, а танцям надавали барви звуки оркестри... На багато років ми у Львові мусіли замовкнути про „Червону Калину“, але ніщо не могло змусити нашу пам'ять забути... героїку львівського листопада ні УСС-ів, ні їх калінових вечорниць... Слава Богу, що паростки незабутої рідної „Червоної Калини“, засаджені у нову землю, прийнялися і забуяли, даючи нам можливість в якнайкращий спосіб формувати відчуття власного скравка життєвого простору, в якому не могло бракувати місця для забав та вечорниць“.

Пригадуються Традиційні Вечорниці „Червоної Калини“ 3 березня 1951 року в залі „Бетовен Гол“ на 5-й вул. в Нью-Йорку.

На запрошенні на ці вечорниці було зазначено, що весь дохід при-

значений на видавництво „Червона Калина“.

В 1956 році на вечорницях „Червоної Калини“ у Народному Домі в Нью-Йорку ведучий програмою інж. Іван Вінтоняк запропонував присутнім на залі панночкам відбутися „імпромт-дебют“.

У березні 1959 року відбувся перший формальний дебют (з участю Пластової станиці Нью-Йорку і пл. сен. Стахи Гойдиш, яка в той час була кошовою, та інж. І. Вінтоняка) тому в 2009 році відзначуватимемо 50-річчя формальних дебютів „Червоної Калини“.

У статті, яка тоді появилася в „Свободі“ 10 березня 1959 року було подано, що вечорниці „Червоної Калини“ були знову атракцією карнавалового сезону. Згадано, що присутніх було 700 осіб, де крім „старої війни“,

були представники усіх інших українських комбатантських організацій в Америці. Між гостями був присутній президент Української Національної Ради в екзилі д-р Степан Витвицький, ген. Омелян Загородський, д-р Володимир Галан, головний передсідник Українського Народного Союзу Дмитро Галичін, представники колишніх українських військових організацій та численні ветерани американських військових сил.

Атракцією вечора був виступ дебютанток під проводом редактора Лева Лепкого та аранжера забави мгр. Івана Костюка. Грала оркестра „Амор“. Перший забавовий комітет складався з самих колишніх комбатантів під проводом д-ра Юрія Налісника, д-ра Івана Козака, інж. І. Вінтоняка, д-ра Степана Никифоряка, редактора Романа Купчинського та директора Петра Постоліюка. У „Свободі“ 2 лютого 1965 року було подано, що того року дебютувало 42 дебютантки, а на залі бавилось 1,200 гостей. Між присутніми почесними гостями був голова Виконавчого Органу УНР-и Микола Лівичський, президент УНС-у Йосиф Лисогір з дружиною, д-р Володимир Галан, ген. Аркадій Валійський та Ганна Дмитерко-Ратич (колишній Січовий Стрілець). Вже третій рік за порядком сцену прикрашав образ Олександра Климка „Іхав стрілець на війноньку“. Цього року перший раз в „Свободі“ з 28 січня поміщено таблицю дебютанток.

Ця традиція представлен-

Учасники вечорниць „Червоної Калини“ 7 березня 1959 року.

(Закінчення на стор. 18)

An Oles YANCHUK film

METROPOLITAN ANDREY

in Ukrainian with English subtitles

MONTREAL
Thursday, October 30, 2008 - 7PM
Ukrainian Youth Center
3270 Beaubien Street
Montreal, Quebec

NEW YORK
Saturday, October 25, 2008 - 2PM and 7PM
St. George Ukrainian Catholic School,
215 East 6th Street
New York, New York

PASSAIC
Sunday, October 26, 2008 - 12:30 PM
St. Nicholas Church Hall
214 President Street
Passaic, New Jersey

YONKERS
Sunday, October 26, 2008 - 5PM
Ukrainian Youth Center
301 Palisade Ave
Yonkers, NY

WHIPPANY
Monday, October 27, 2008 - 7PM
Ukrainian Cultural Center
60 N. Jefferson Rd
Whippany, New Jersey

STAMFORD
Tuesday, October 28, 2008 - 7PM
St. Basil College
Ukrainian Catholic Seminary
195 Glenbrook Road
Stamford, Connecticut

NEWARK
Wednesday, October 29, 2008 - 6:30 PM
St John the Baptist Ukrainian Catholic Church
719 Sandford Ave
Newark, NJ

PHILADELPHIA
Saturday, November 1, 2008 - 2PM and 5PM
Ukrainian Educational and Cultural Center
700 Cedar Rd
Abington, Pennsylvania

LOS ANGELES
Sunday, November 2, 2008 - 12:30 PM
Nativity of the Blessed Virgin Mary
Ukrainian Catholic Church
5154 DeLongpre Avenue
Los Angeles, California

CHICAGO
Wednesday, November 5, 2008 - 7PM
Pickwick Theatre
5 South Prospect Avenue
Park, Ridge, Illinois

DETROIT
Saturday, November 8, 2008 - 5PM
St. Josaphat Ukrainian Catholic Church Hall
26440 Ryan Road
Warren, Michigan

CLEVELAND
Sunday, November 9, 2008 - 3PM
Pokrova Ukrainian Catholic Church Hall
6812 Broadview Road
Parma, Ohio

TORONTO
Sunday, November 16, 2008 - 1:30PM and 5PM
Bloor Cinema
506 Bloor St. W
Toronto, Ontario

фільм Олесь ЯНЧУКА

ВЛАДИКА АНДРЕЙ

Сполучені держави США: Міністерство внутрішніх справ, Українська Національна Рада в екзилі, Український Народний Дім, Український Культурний Комітет Америки

Продюсер: Аскольд ПОЗІНСЬКИЙ, Олесь ЯНЧУК. Автор сценарію: Михайло ШАСВИЧ, Олесь ЯНЧУК. Режисер-постановник: Олесь ЯНЧУК. Оператор-звукорежисер: Віталій ЗИМОВЕЛЬ. Художник-постановник: Віталій ЯСЬКО. Роман АДАМОВИЧ. Композитор: Володимир ГРОНСЬКИЙ. Звукорежисер: Наталя ДОМБРУГОВА. Монтаж: Наталя АКАЙМОВА. Художники по костюмах: Надія КОВАЛЕНКО, Фіна КУДІНА. Художники-гримери: Тетяна ТАТАРЕНКО, Василь ТАРКАВИЧ. Головні консультанти: Оксана ГАЙОВА. Директор: Валентина ВІНИЧЕНКО.

У ролях: Сергій РОМАНЮК, Тарас ПОСТІНОВ, Роман ТРИНІВ, Ірина МАК, Федір СТРИГІН, Тарас ЖИРКО, Олександр ОГОРОДИН, Галина ДЕЛЯВСКА, Олена ВОРОНІНА, Вікторія ЯНЧУК, Леміт УЛЬСАК, Катерина ШИШУК, Януш КОХНЕЦЬКИЙ, Сергій СИПІЛІВІЙ, Ярослав МУКА, Олег ДРАЧ.

Зазначіть собі ці дати!

Приятелі Українського Католицького Університету і Українська Католицька Освітня Фундація запрошують Вас на імпрези на користь Українського Католицького Університету, що відбудуться восени в наступних містах:

Неділя, 26 жовтня 2008 р. Парафіяльна зала церкви Св. Покрови
6812 Broadview Rd * **Parma, OH**

Неділя, 2 листопада 2008 р. Український Народний Дім
140 Second Ave * **New York, NY**

Неділя, 9 листопада 2008 р. Український Культурний Осередок
2247 W. Chicago Ave * **Chicago, IL**

Неділя, 16 листопада 2008 р. Український Культурний Осередок
26601 Ryan Rd * **Warren, MI**

Прийдіть і почуйте за святочним обідом у приятельському товаристві про добрі новини з Українського Католицького Університету з уст ректора о. д-ра Бориса Гудзяка та слова вдячності за Вашу жертвенність, яка є надзвичайно важливою для успішного здійснення благородної місії УКУ в справі вишколу освічених і духовно сформованих молодих провідників для Церкви і України.

Ласкаво просимо
до участі!

За додатковою інформацією про бенефіси у США просимо звертатися до Нелл Анджеевські: 773-235-8462, nell@ucef.org

Презентація книжки в Українському музеї

НЮ-ЙОРК. – 27 вересня в Українському музеї відбулась презентація книжки професора Йельського університету Тімоті Снайдера „Червоний принц“ („The Red Prince“) та документального канадського фільму „Відродження королівства: скарби української Галичини“ („A Kingdom Reborn: Treasures from Ukrainian Galicia“). На вечорі були присутні відомі діячі української спільноти, які високо оцінили ці дві праці. І насправді це була неабияка подія в культурному житті української діаспори.

Т. Снайдер, відомий американський історик, спеціалізується на історії сучасного націоналізму та історії Східної Європи. Більшість його праць торкаються слов'янської історії, а саме боротьби за незалежність таких слов'янських країн, як Польща, Україна, Білорусія.

Книга Т. Снайдера „Червоний принц“ присвячена життю Вільгельма фон Габзбурга (1895-1949), також відомого, як Василь Вишиваний, який виріс в австрійській сім'ї, ідентифікував себе як українець, боровся разом з українцями за вільну Україну під час Першої світової війни, з метою стати українським королем. В. фон Габзбург був розвинутою, ерудованою особою. З однаковою легкістю й вправністю володів і зброєю, і клюжками для гольфу. Розмовляв німецькою, італійською, польською, англійською та українською мовами. Батько готував його стати королем польським, але він бачив себе вождем українським. Коли надія на український престол остаточно була зруйнована, цей

австрійський аристократ поїхав до Європи, де вів бурхливе життя і врешті-решт став англійським розвідником проти Сталіна та Гітлера.

Книга Т. Снайдера – жвава, повна цікавих історичних фактів, фотографій, мап. Автор провів багато часу в австрійських архівах, збираючи інформацію, і здійснив неабияку дослідницьку працю, хоч це було нелегко, оскільки постать В. фон Габзбурга дуже суперечлива. Чому він мріяв стати українським королем? Чому саме – Україна? На всі ці запитання Т. Снайдер дає відповіді у своїй книжці.

Другою, не менш значущою подією вечора стала презентація канадської кінострічки „Відродження королівства: скарби української Галичини“. Сценарій

до фільму написав Пітер Бейгер, режисером та продюсером фільму виступила Дані Стоділка.

Як стає зрозуміло вже з назви, фільм розповідає про Галичину, але не про всю Галичину, лише про її серце – місто Львів. Автори фільму приділили багато уваги історії, архітектурі, географічному розташуванню міста, традиціям. Всі історичні факти підтверджуються дослідженнями відомих українських та західних науковців.

Оригінальна версія фільму – англійська, але також є субтитри українською мовою, що дає змогу подивитись цей фільм й україномовній аудиторії. Фільм розповідає про становлення Львова як культурного, історичного та економічного центру Галичини. Автори фільму показують різні епохи життя міста через архітектурні пам'ятники, які є представниками різних культур, що співіснували у місті – польської, австро-угорської, вірменської, єврейської. Разом з історичними фактами постійно проводяться паралелі з сьогоденням Львова, що відроджується.

Велику увагу приділено традиційному українському іконописанню. Багато церков було зруйновано окупантами різних епох, але найбільшою шкоди завдано саме під час радянської окупації. Тому сьогодні львівські архітектори та митці намагаються відновити те, що було втрачено за 50 років радянського періоду.

Фільм викликав велику зацікавленість аудиторії саме через свій історичний аспект. Стрічка може бути використана як навчальний матеріал для стар-

ших шкіл не тільки в українській діаспорі, а також і в Україні.

„Галичина була і є перехрестям Сходу та Заходу, синтезом візантійської та латинської культур“, – каже П. Бейгер, пояснюючи свою зацікавленість цією тематикою. І це дуже яскраво показано у фільмі.

Наприкінці вечора організатори влаштували невеличкий фуршет, під час якого можна було поспілкуватись з Т. Снайдером, П. Бейгером та Д. Стоділкою, які охоче йшли на контакт та дали невеличку автограф-сесію.

Вечір пройшов в дуже теплій атмосфері. До української культурної скарбниці додалось ще два експонати.

Лілія Григор'ян

Відбулися ...

(Закінчення зі стор. 9)

В мистецькій програмі виступили скрипаль-віртуоз Інеса Тимочко-Декайло, Заслужений артист України Ростислав Василенко (я ніколи не чув на бенкеті такого сміху та рясних оплесків, як після закінчення його гуморески про багатство української мови), сестри Павлишини. Милою несподіванкою була присутність довголітньої активістки ООЧСУ, 91-річної Дарії Степаняк, яку гості привітали оплесками.

Під кінець М. Козюпа подякував всім гостям, ведучим, мистцям та всім учасникам бенкету за їхню активність. Багато праці доклав до видання Конвенційної книжки Володимир Васьків.

Вечір закінчено виконанням Національного гімну України.

Необхідно...

(Закінчення зі стор. 5)

Зверненні Президента з нагоди закриття Чорнобильської атомної електростанції. Тобто вона прозвучала від імені України у різний час і в документах різного рівня, що не сприяло її визнанню.

Водночас треба зауважити, що про другу частину нашої ідеї (точніше, про Світову екологічну організацію на базі Програми ООН з охорони довкілля – UNEP) говорив у 1997 році на сесії ООН Гельмут Коль від імені чотирьох країн з чотирьох континентів – Бразилії, Сінгапуру, Південної Африки та Німеччини. А на початку 2007 року в Парижі на міжнародній конференції, де були представники приблизно 80 країн, Жак Ширак заявив (зауважте, через сім років після Л. Кучми), що Франція висуває ідею створення міжнародної агенції з охорони довкілля. Тобто, українська ініціатива через сім років на „чумацьких возах“ дісталася і до Парижу. Але про Україну вже ніхто не згадував.

Логічним узагальненням вищезгаданих декларацій став (на неофіційній зустрічі високого рівня в ООН з проблем зміни клімату 24 вересня 2007 року) виступ Міністра закордонних справ України Арсенія Яценюка, який заявив: „Вважаємо, що треба нарешті з усією серйозністю взятися за опрацювання юридично зобов'язуючого Всесвітнього договору захисту природи – свого

роду Екологічної конституції планети Земля – яка систематизувала б основоположні принципи захисту довкілля і робила можливим ефективну контролю для забезпечення неухильного виконання міжнародного закону довкілля“. У цій заяві ідея ЕКЗ уже прозвучала, як бачимо, у її цілісному вигляді. Але, зрозуміло, що заяви на неофіційних зустрічах не можуть знайти офіційного визнання.

Саме тому Президент України і виступив на цьогорічній 63-ій сесії з цією ініціативою.

– Чому саме Україна є сьогодні найбільш активним ініціатором підготування ЕКЗ?

– Україна має моральний обов'язок заявити про необхідність рішучих дій світової спільноти щодо відвернення техногенних та екологічних катастроф, зокрема, негативних наслідків глобальних змін клімату, нищівних поведень тощо, які створюють загрозу самому життю на Землі. Адже саме наша держава 22 роки тому постраждала від найбільшої в світі Чорнобильської катастрофи. Не треба забувати, що Україна добровільно відмовилася від третього за руйнівною силою на планеті ядерного арсеналу, не отримавши за це адекватної компенсації і не ставши, на жаль, взірцем для інших країн. ООН повинні усвідомити, що нова загроза самознищення людства полягає сьогодні не лише у військових конфліктах і тероризмі, але й не менш серйозних екологічних загрозах. Тому ООН має стати гарантом як військової, так і екологічної безпеки людства.

Створення ЕКЗ надзвичайно важливе для запровадження нової „зеленої“ економіки, на чому наполягає Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун. Вона може стати універсальним документом, який забезпечить продовження після 2012 року дії Киотського протоколу щодо запобігання катастрофічних наслідків глобальних змін клімату.

– Якими мають бути подальші кроки до визнання української ідеї світовою спільнотою?

2200 Route 10 West, Suite 104
Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail: roxolanald@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

* Додаткова оплата за доставку Існують певні обмеження.

Додаткова оплата за доставку – \$10 – Західна Україна; \$15 – Східна Україна

Тел.: (973)538-3888 • Fax: (973)538-3899

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літoviще.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

****Нові найнижчі ціни****

В Україні ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ			
\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20	
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20	
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50	
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50	

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.
*Доставка \$11 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталогу вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., саямі – 3 ф., родинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

НЕ ПЕВНІ ЧАСИ? НЕ ХВИЛЮЙТЕСЯ!

Переведіть свої заощадження до Кредитівки "Самопоміч"

**Найвища категорія
безпеки та стабільності**

**Ваші кошти федерально застраховані
щонайменше на 250,000 доларів**

**Високоякісні фінансові послуги
Конкурентні процентні ставки
Зручні години обслуговування**

Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

Selfreliance
Where Your Money Works for You!

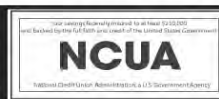
Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave, Chicago IL, 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave, Chicago, IL 773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine, IL 847-359-5911

300 E. Army Trail, Bloomingdale, IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park, IL 708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster, IN 219-838-5300

734 Sandford Ave. Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City, NJ 201-795-4061
2200 Rte 10W Parsippany, NJ 973-451-0200

**Full
Financial
Services**

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Поетичний вечір Людмили Скирди в НТШ-А

НЬЮ-ЙОРК. – 18 вересня у Науковому Товаристві ім. Шевченка відбувся, за сприяння Постійного представництва України до ООН та Генерального консульства України у Нью-Йорку, авторський вечір відомої української поетеси Людмили Скирди.

Перед початком літературної програми присутній на вечорі Перший заступник Міністра закордонних справ України Посол Юрій Костенко вручив голові НТШ-А д-рові Орестові Поповичеві пам'ятну срібну медалью з нагоди 90-ої річниці створення дипломатичної служби незалежної української держави. Цієї нагороди, – зазначив міністер Ю. Костенко, – НТШ-А удостоїлося за свою багаторічну діяльність щодо поширення у світі позитивного образу України.

Цього вечора слухачі мали велике задоволення від знайомства з Л. Скирдою – прекрасною українською жінкою і талановитою письменницею.

Під час творчого вечора Людмили Скирди перший заступник Міністра закордонних справ України Посол Юрій Костенко вручив голові НТШ-А д-рові Орестові Поповичеві пам'ятну срібну медалью з нагоди 90-ої річниці створення дипломатичної служби незалежної Української держави.

Людмила Скирда

На вечорі Людмили Скирди (перший ряд зліва) Олена і Микола Кириченки, Наталя Сергєєва, (другий ряд) Тарас Гунчак, Посол Юрій Сергєєв.

Поетеса розповіла про свій літературний дебют у 16-річному віці. Її перша публікація – патріотичний вірш про Україну – з'явилася в першій половині 1960-их років, про нього схвально відгукнувся Павло Тичина.

Незважаючи на те, що це були часи так званої „відлиги“, в тодішніх владних колах вірш викликав неоднозначну реакцію. Як наслідок, Л. Скирді тривалий час відмовляли в публікуванні нових творів, перед неї, як то кажуть, бігла слава неблагонадійної та „невиїзної“.

Останнє було тим більш прикритим, що мало негативний відбиток на професійній діяльності її чоловіка – кадрового українського дипломата Юрія Костенка.

Тільки з настанням нових часів поетеса змогла видрукувати все те, що довгими роками писалося до шухляди, а відтак в її творчості почався

новий період.

Л. Скирда цікаво розповідала, як у зв'язку з відрядженнями чоловіка сім'я жила у Відні, Боні, Токіо.

Нові враження та обставини життя спричинювалися не тільки до появи нових ліричних циклів, виходу в світ чергових поетичних збірок, але й до наполегливого вивчення екзотичних чужоземних мов, до розвитку її поетичного та прозового перекладацького таланту. Цим разом поетеса згадувала про свою роботу над перекладом з японської мови книжки спогадів імператриці Японії Мітіко.

Виступ Л. Скирди у Нью-Йорку залишив яскраві враження у гутешніх любителів українського поетичного слова. На вечорі були присутні Постійний представник України в Генеральній Асамблеї ООН Юрій Сергєєв з дружиною, Генеральний консул України в Нью-Йорку Микола Кириченко, працівники дипломатичних представництв України в США.

Пресова група НТШ-А

НОВІ ВИДАННЯ

Шедевр Данте – українською мовою

Данте Аліг'єрі: „Пекло“ – перша частина „Божественної комедії“, в перекладі з італійської мови проф. Богдана Лончини. Видавництво Українського Католицького університету, Львів, 2007 рік. Ілюстрації Юрія Козака. Відповідальний редактор – Іван Лучук.

Ірина Дибко

Книгу відкриває вступна стаття о. Івана Музички: „Той, що Церкву, Батьківщину свою любив“, і в ній цей відомий автор-богослов чітко окреслює історичні обставини між двома світовими війнами – тобто того часу, на який припав прихід на цей світ перекладача геніального архитвору Данте.

Богдан Лончина народився 2 січня 1917 року в священничій сім'ї у Львові. Це були часи, пов'язані з величезним впливом Митрополита Андрея Шептицького, під архиєрейським крилом якого виховувалися і формувалися християнські інтелектуали,

ентузіясти науки. Усі світоглядні й моральні прикмети Великого Митрополита стали рушійною силою в житті проф. Б. Лончини.

Читаємо у вступній статті: „Проф. Лончина був надзвичайно працюючою людиною на кожному відтинку свого життя, на якому Божя воля його поставила: у родинному, громадському, національному і церковному.“

Окремо хочу відзначити Б. Лончини активну працю в ділянках культури і науки: він був лінгвістом і літературознавцем романської філології, професором у цих ділянках і публіцистом. Очевидно, що жив він і для своєї літератури, зробивши для неї кілька цінних перекладів з еспанської, французької та італійської мов. Завдяки йому ми маємо українською мовою такі шедеври, як „Пісня про Сіда“, „Пісня про Ролянда“ і першу частину „Божественної комедії“ Данте „Пекло“...

Ці переклади вартісні тим, що вони є дослівними, зі збереженням

поетичного стилю, а також з коментарями і науковим дослідженням проблем, які стосуються цих творів“.

Перекладати „Пекло“ проф. Б. Лончина почав ще в Україні, в 1937 році, а закінчив у 1985 році вже за межами Батьківщини. На долях його родини, як і на долях тисяч українських сімей, позначилися обставини Другої світової війни і жорстокості московсько-комуністичного режиму. Батько проф. Б. Лончини, о. Василь Лончина, загинув у таборах Сибіру, як багато наших священиків.

Може, саме ті події, про які читаємо в статті о. І. Музички, привели проф. Б. Лончину до потреби перекласти Дантове „Пекло“, бо крізь сім століть багато чого перегукується у людських характерах, в розумінні життя і ставленні до нього...

Відтак у книзі, після вступної статті, вміщено публікацію Любомира Гевка „Юрій Козак – людина, мистець“. Це про автора ілюстрацій в „Пеклі“. Довідуємося, що „Юрій Козак був не тільки визначним мистцем, обдарованим надзвичайними здібностями в різних ділянках мистецтва, а й надзвичайною людиною, обдарованою

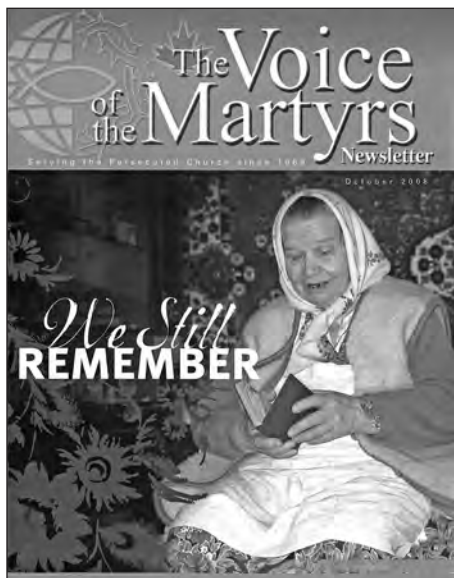
непересічними рисами характеру й особистості, сильною духом“. В статті докладно описані всі праці добірно – многогранного мистецтва Ю. Козака.

На прохання проф. Б. Лончини Ю. Козак погодився створити 23 ілюстрації до „Пекла“, але після переходу автора перекладу у вічність „праця над виданням книжки сповільнилася, бо Ю. Козак почав працювати над вітражами церкви св. Йосафата і міг менше часу присвячувати ілюструванню „Пекла“. Вдалось йому виконати лише 19 ілюстрацій до „Пекла“, а чотири залишилось у шкідках“ (ст. 21). Мистецькі праці Ю. Козака збагатили зміст книги „Пекло“, бо ілюстрації помагають зоровим сприйманням докладніше зрозуміти жахіття Пекла.

Що ж саме в житті Данте, які обставини довели його, щоб у таких подробицях Господню покару описати? Як знаємо, в XIII ст., коли Данте народився (1265) у Фльоренції, політичні неполадки, які постали ще в кінці XI ст. між Папським володінням і Святою Римською імперією, почали бути загостреним питанням: хто має

(Закінчення на стор. 20)

В Канаді – про українських греко-католиків

Обкладинка жовтневого числа часопису.

Жовтнєве число часопису „Голос мучеників“, який видає в Канаді місцева філія (директор Ілен Пенер) Міжнародної асоціації допомоги переслідуваній Церкві, присвячене свідченням потерпілих за віру в Україні в роки переслідування Української Греко-Католицької

Церкви з боку комуністичного режиму. З ініціативи представника асоціації в Україні Фелікса Хмельковського, починаючи з 1994 року, 35 потерпілих за віру отримує постійну фінансову допомогу по 50 дол. на місяць. Безпосередньо ними опікується завідувачка пасторальним відділом Інституту історії церкви Ірина Коломиєць. Засновником та першим директором Інституту був теперішній ректор Українського Католицького університету о. д-р Борис Гудзяк. Тепер інститут очолює о. д-р Андрій Михалейко.

У часописі в рубриці „Ми завжди пам'ятаємо“ вміщено світлини і розповіді про пережите 86-річної Анастасії Ленко, 82-річної Ганни Кокоцької зі Львова, 91-річної Марії Башинської з села Гутиська на Львівщині.

Адреса часопису: The Voice of the Martyrs, Box 117, Port Credit, Mississauga, ON L5G 4L5 Canada. Електронна пошта: thevoice@persecution.net. Тел.: (905) 670-9721.

Л. Хм.

Вечорниці...

(Закінчення зі стор. 14)

ня дебютанток на вечорницях „Червоної Калини“ продовжувалася кожного року, а 1983 р. видавництво „Червона Калина“ і Братство УСС-ів передали переведення вечорниць пластовому Загонові „Червона Калина“.

Наша молодь щороку з нетерпеливістю чекає дати вечорниць. Не одна молода пара познайомилася на тих вечорницях та з часом створила ще одну українську родину.

Дуже урочисто відбулися вечорниці 29 січня 2005 року. Цей вечір був особливий тим, що все відбувалося під враженням подій Помаранчевої Революції в Україні та успішного вибору демократичного Президента Віктора Ющенка.

Голова комітету Ігор Сохан привітав присутніх на залі спостерігачів під час виборів, які недавно повернулись з України. Він згадав, що всі переживають надзвичайно радісний час, бо наш народ, на чолі з Президентом В. Ющенком, виборів на Майдані Незалежності повну свободу, за яку ми боролись довгі століття.

На знак з'єднання з народом України прозвучав національний гімн, який заспівали усі присутні, в супроводі оркестру. Відчувалося велике піднесення, радість і гордість!

На вечорниці комітет запрошує почесних гостей – Посла України до США з Вашингтону, Посла до Об'єднаних Націй, Генерального консула України в Нью-Йорку, військового представника України в ООН та інших.

За ті всі роки дебютанток урочисто представляли Мирослава Драган, Евстахія Гойдиш, Христина Навроцька, Іванка Ганкевич, Нестор Голинський та Марта і Орест Кебали (які виконують цю почесну функцію від 1985 року). Хоровід після презентації довгі роки приготувляла покійна прима-балерина Рома Прийма-Богачевська, а після неї цю роль перебрала її талановита доня Аня Богачевська-Лонкевич. Оголошення до преси і табльо дебютанток виготовляє мистець Богдан Титла. Квітами для дебютанток та для декорації столів займається Оля Ставнича, програмками – Марічка Сохан-Тимець, а декоруванням залу – Богдан Тимець. Головою загального комітету є І. Сохан, а Ярмо Ставничий – його заступник.

Багато років вечорниці „Червоної Калини“ відбуваються під звуки оркестру „Темпо“ і „Луна“. В цю 50-ту річницю балу „Червоної Калини“ відбудеться 21 лютого 2009 року в залі нового готелю „Hilton Pearl River“, 500 Veterans Memorial Drive, Pearl River, N.Y. 10965. Під час коктейлю можна буде оглянути фотографії з попередніх дебютів.

Просимо всіх нових дебютанток 2009 року голоситися до дебюту в М. Кебало. Електронна адреса: mkebalo@aol.com, тел. (718) 291-4166.

Пригадуємо охочим, що в традиції дебютів слід дебютувати на більше, як одній забаві протягом одного карнавалового сезону, запрошуємо дебютанток долучитися до пам'яткового дебюту на вечорницях, якими завершується карнавал 2009 року!

До зустрічі на Вечорницях „Червоної Калини“!

Союзівка календар подій 2008 рік

24-26 жовтня – Halloween Weekend.

7-9 листопада – Пластова Орликіяда.

27 листопада – День Подяки. Вільні кімнати тільки в головному будинку.

The book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road * P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

LAST CALL FOR PASSION PLAY TOURS! MUST BOOK BY NOVEMBER 15, 2008!

OBERAMMERGAU PASSION PLAY 2010

Don't miss out on two spectacular tours being organized by the Ukrainian Catholic Metropolis of USA & Metropolitan Stefan Soroka
A once in a lifetime experience PERFORMED JUST ONCE EVERY 10 YEARS!

**12 Day Danube River
Cruise plus Passion Play**
July 3-14, 2010

Tour Price \$3,499pp (land only)
(27 Meals Included): 10 Breakfasts – 7 Lunches – 10 Dinners

**13 Day Lemkivshchyna
Eastern Europe & Passion Play**
Featuring "Lemkivska Vatra"
July 13-25, 2010

Tour Price \$3,650pp (land only)
(26 Meals Included): 11 Breakfasts – 4 Lunches – 10 Dinners

See Greece the affordable way on the beautiful
Holland America "Noordam"

Greek Isles Cruise

Rome; Dubrovnik, Croatia; Corfu; Olympia; Santorini; Kusadasi, Turkey; Athens; Sicily; Rome

May 29 – June 08, 2009

From only \$1675.00 pp (*air additional)

Deposit of \$600.00 due by December 15, 2008

Call for details!
732-928-3792

Zenia's Travel Club LLC
ztc@earthlink.net

"Music at the Institute"

запрошує на

КОНЦЕРТ МУЗИКИ МИРОСЛАВА СКОРИКА з нагоди 70-их уродин композитора

в суботу, 1 листопада 2008 р., о год. 8-їй веч.

В Українському Інституті Америки
2 E 79 St., New York City

Участь візьмуть:

ОЛЕКСАНДЕР АБАЄВ – скрипка;
ЮРІЙ ХАРЕНКО – скрипка;
БОРИС ДЕВЯТОВ – альт;
НАТАЛІЯ ХОМА – віолончель;
МИРОСЛАВ СКОРИК – фортепіано;
МИКОЛА СУК – фортепіано;
ВОЛОДИМИР ВИННИЦЬКИЙ – фортепіано.

У програмі:

„Poem“; „Carpathian Rhapsody“; Partita № 5; „in modo retro“ (1976); Partita № 6 for String Quartet (1988); Concerto for Piano, String Quartet and Gran Cassa (1996); „Melodiya“ for Violin and Piano; Burslque; A-RI-A for Cello and Piano; Three Jazz Pieces for Piano 4 Hands.

Вступ: 30 дол. від особи; члени УІА і сеньйори – 25 дол.; студенти – 20 дол.

За дальшими інформаціями просимо телефонувати.: (212) 288-8660

Концерт спонзорований Федеральною Кредитовою Кооперативою
Самопоміч у Нью-Йорку.

Довгий шлях до рідної мами

Освячено церкву в НАУКМА

Микола (Новомир) Підлісний
(Продовження.
Початок в ч. 40, 41)

Мій супутник сказав, що далі не може йти, бо має рани на ногах. Він залишився під опікою земляків.

Я знову залишився сам, з мрією дістатися до Франкфурту, де колись працював. Після триденної подорожі я знову був серед своїх односельчан. Ми просиділи майже до ранку, я їм розповідав про мої пережиття.

У мене було велике бажання відвідати мого колишнього майстра на ім'я Петер Гіс. Грудневого холодного дня 1944 року я туди дістався. Майстер, побачивши мене, не міг промовити й слова, тільки розпитував, звідки я узався. Я йому все розповів. Тоді він мені каже: „Йди собі і нікому не кажи, що ти у мене був“. Так ми розсталися. Я повернувся до односельчан у Франкфурті, де чекав на мене Микола, який погодився рушити в дорогу зі мною.

Вирішили, що найближче буде до Швейцарії. На жаль, на станції Горб при вході на перон Миколу затримали, бо не міг відповісти на запитання німецькою мовою.

Знову залишився сам. В горах – сніги, хуртовини, холод. Гестапо полює за своїми жертвами. До Швейцарії я вирішив поїхати поїздом. Стояв в коридорі серед вагону, бо невідомо, з якого кінця може зайти гестапо. На одній зупинці, як і сподівався, увійшло гестапо. Я відійшов до кінця вагону з надією, що буде зупинка і я вислизну. Гестапо наближалося. Не було в мене іншого виходу, як вискочити на ходу з поїзда. На моє щастя, був глибокий сніг, і я не покличився.

Був соняшний морозний день, перед новим 1945 роком. Я подався на берег озера, де побачив будинок з човнами. Мені впала думка витягнути човна і переплисти на другий бік до Швейцарії, яку було видно з цього містечка. Розбив вікно, заліз всередину, приготував човен і весла. Мав надію Новий рік справляти у Швейцарії.

Та знову не так склалося, як гадалося. Коли вночі відплив від берега, то помітив, що в човен протікає вода. Швидко почав гребти до берега. Човен набирив щораз більше води. Вирішив залишити його і вбрід добиратися до берега.

Після цього рушив пішки до Фрідріхсгафену, звідки товаровим поїздом доїхав до міста Ліндау. На озері стояли кілька малих стареньких кораблів. Тут я знайшов притулок на кілька днів. Вирішив спробувати щастя дістатися до Швейцарії через Італію. Через пару днів я уже був в Австрії, в місті Інсбрук.

На пероні чекали військовики та цивільні італійці. Підійшов до одного італійця і дізнався, що він їде додому. Був у полоні у німців, але захворів і його відпустили додому.

Я сказав йому, що теж хочу дістатися до Італії. Він сказав, що звуть його Антоніо, він живе в селі Кастельфранко біля міста Тревизо. Навіть запросив до себе додому, як дістануся до Італії. Підійшов поїзд і ми розсталися. Я чекав на товаровий поїзд в керунку Італії.

Один з поїздів з вугіллям до Італії під'їхав до станції. У бага-

тьох вагонах були будки, і ось до однієї з них я і примостився. І тут не обійшло без пригоди. Сиджу в холодній будці, прислухаюся.

Нараз чую, що хтось іде по засніженому перону, під ногами скрипить сніг. Я перестав танцювати на місці аби не зрадити своєї криївки. Хтось став навпроти моєї будки, відчинив двері і ледь не впав з несподіванки. Він був в уніформі з гвинтівкою.

Коли він отямився, то запитав німецькою мовою: „Куди ти їдеш?“. Я відповідав: „До Німеччини“. Він знову сказав: „Закрий двері і уважай“. Та й пішов. Я вийшов з будки і переліз до другого поїзду, побоючись, що той солдат може донести про мене. Ніхто не приходив. Я подумав, що він міг бути дезертиром, а про мене подумав, що й я – дезертир.

Нарешті поїзд рушив. На одній із станцій до моєї будки примостився молодий пасажир. Я йому сказав, що хочу дістатися до Тревизо, а він запропонував мені поїхати разом з ним до його села. Це для мене було як спасіння, бо виплила надія десь переночувати і поїсти. Уже було пізно. На мостах стояли німецькі патрулі, але нас ніхто не затримував. В гірському селі мій супутник постукав в двері. Господар відчинив. Не знаю, про що вони говорили, але зрозумів, що мене не візьмуть.

Залишився сам. Куди йти серед холодної ночі в горах? Довкола засипане снігом село в чужій країні, мови не знаю. Хоч сядь та й плач. Недалеко побачив, що в якійсь хатині блимає світло. Рушив до тієї хатини. Піднімаюся вгору засніженою дорогою. Нараз чую, що хтось гукає: „Ніколай!“. Я остовпів. Що це за привид, хто мене може знати в цих горах? Заховався за якийсь камінь і не озиваюся. Ця особа підбігає до мого сховища, і я впізнаю, що це той хлопець, що привів мене сюди. Почав мене перепрошувати, що так сталося. І веде уже до своєї хати. Його родина ще не спала, коли він розповів, що сталося. То батько на нього накричав і наказав привести мене додому. Тут треба зазначити, що німці дуже карали тих, хто когось переховував, бо в горах було багато партизанів. Вперше у житті я два дні спав в ліжку, накритий периною. І вперше попробував вина. У Італії навіть дітям дають вино.

Через пару днів я знову був в містечку Реверето з надією добратися до Тревизо, а пізніше – до села Кастельфранко, до Антоніо, з яким познайомився в Інсбруку.

Дорога до Тревизо була далекою і виснажливою. Американські літаки обстрілювали авта на дорогах, бомбардували міста. У Вероні бомба впала біля входу до бункеру, забитого людьми. І я там був. Нарешті я в Тревизо. Розпитав у людей про село, добрався, розпитав про Антонію. Він був дуже здивований і навіть переляканий моєю присутністю. Дав мені поїсти і сказав, щоб я якнайшвидше йшов від нього, бо прийде поліція і нам обом перепаде. І так моя надія перебути зиму в теплому місці розвіялась.

Я подався назад до Тревизо. Вирішив дістатися до Югославії, а там, – що Бог дасть.

Продовження
в наступному числі

Зовнішній вигляд Церкви Святого Духа в Києво-Могилянській академії.

КИЇВ. – 12 червня у Національному університеті „Києво-Могилянська академія“ була освячена церква Святого Духа, відреставрована пам'ятка XVII ст. Обряд освячення церкви та „Музею української звияти“ провів Патріарх Київський та всієї України-Руси Філарет. Церква Святого Духа належить НАУКМА і, за угодою з Українською Православною Церквою Київського патріархату, тут буде правити службу о. Юрій Мицик, доктор історичних наук, професор НАУКМА.

Разом з церквою відреставровано приміщення Києво-Могилянської академії, призначені для „Музею української звияти“, ініційованого Почесним президентом університету В'ячеславом Брюховецьким.

Завданням музею є висвітлювати героїчне минуле народу України. Велику увагу буде приділено темі Голодомору. У приміщенні, де колись пекли хліб для монахів, будуть представлені мультимедійні експозиції документів, світлин, фільмів, спогадів та інших свідчень часів Голодомору.

Ще однією функцією музею буде освітницька праця з студентами гуманітарного факультету, які матимуть тут практику і зможуть опрацьовувати історичні документи та матеріали. Окрема увага буде присвячена дослідженню долей українських родин, які пережили Голодомор.

Університет висловлює особливий подяку меценатові академії Юрієві Чопівському за ґрант, що дає змогу створити музейний портал в інтернеті, через який всі бажаючі зможуть мати доступ до інформації про Голодомор, а діти у школах зможуть проводити заняття з історії Голодомору через інтернет.

12-13 вересня у приміщенні музею відбулася конференція „Київська Церква: еkleзіяльна традиція – історіографічна проблема – екуменічна перспектива“. Її учасниками були відомі фахівці в галузі досліджень історії християнства у Східній Європі та церковні діячі з України, Австрії, Білорусі, Італії, Канади, Німеччини, Польщі, Росії, Сполучених Штатів Америки та Франції. Організатори – Києво-Могилянська академія та Український Католицький університет, у співпраці з Національним заповідником „Софія Київська“.

Оксана Ханас

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода“

☐ „The Ukrainian Weekly“

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС)

Ім'я і прізвище

Адреса

.....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище:

Адреса:

.....

Число телефона:

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити \$1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

„Кобзарська Січ“: майбутність бандури

Протягом 25 літ Капеля бандуристів з Дітройту провадила літні навчальні табори, де не тільки плекала традицію, але також творила унікальну можливість для зібрання професіоналістів з цілого світу і обговорення та планування майбутнього розвитку бандури.

Ці двотижневі табори відбуваються в чудовій гірській місцині, недалеко міста Емлентону, в Пенсильванії. Студенти бандури вивчають ритмічні, інструментальні і вокальні методики, щоб удосконалити не тільки гру на бандурі, але також досягнути уміння рівночасно співати. Це складна техніка, яка показує високий рівень навчання, коли навіть студенти-початківці опановують її після літнього курсу.

Це був задум Григорія Китастого, першого диригента Капелі бандуристів, котра після повоєнних концертів оселилася в Дітройті. Цього літа у навчальних курсах брали участь понад 50 студентів з США, Канади і України. Багато хто з них вчився гри також на фортепіані і скрипці. Директор Анатолій Мурга і музичний керівник табору Олег Махлай зібрали видатних інструкторів з цілого світу: Юрія Петлюру з Гамільтону, Канада, Олега Сошанського зі Львова. Юліан Китастий був почесним інструктором, а новий музичний керівник капелі Адріян Бриттан – гостьовим інструктором.

Додаткові курси відбувалися в ділянці церковної музики, де слухачі вивчали історію церковної і загальної музики в Україні і мали змогу вправляти диригування, О. Махлай і диякон Ігор Махлай цікаво представили панораму української музики.

Ці курси мають помітний вплив на молодь з тих околиць, де проживає мало українців. На курсах молоді виконавці набувають розуміння і любові до бандури і пісні. Навіть чужинці захоплюються бандурою. Бандурист японського походження Чарлз Сакума з Едмонтону, Канада, вже вдруге побував у таборі. Ч. Сакума спеціально їздив в Україну, щоб купити собі бандуру. Його виступ під час концерту на вшанування проф. Василя Герасименка на сцені Львівської філармонії можна побачити в Інтернеті. Ч. Сакума розповів, що у Японії занепадає традиція співу, і він був радий взяти участь у таборовому навчанні.

Цікаві творчі розмови відбувалися вечорами, коли інструктори збиралися, щоб обговорити пекучі питання пов'язані з будовою бандур і браком репертуару. В усьому світі тепер менше 10 майстрів виробляють сучасні бандури. Мешканець Дітройту Андрій Бірко, котрий є концертмайстром капелі, також створив і далі удосконалює нову модель бандури, котра є легша, але має великий звуковий резонанс.

„Харківська“ бандура – унікальний інструмент, і можна сміло сказати, що якби не українська капеля, котра оселилася в Дітройті, то „харківський“ стиль гри міг би зникнути. Тепер можна порахувати на одній руці бандуристів в Україні, котрі можуть виконувати віртуозні композиції Гната Хоткевича для цієї бандури.

Досі не було композиторів, які б могли продовжувати і доповнювати цей репертуар. Г. Хоткевич писав 100 років тому, і лише недавно його

Бандурист японського походження Чарлз Сакума з Едмонтону, Канада, спеціально їздив в Україну, щоб купити собі бандуру.

композиції були зібрані і видані під проводом Віктора Мішалова з Канади, найбільшого знавця в цій галузі. Дітройтська капеля від 1950-их років часто і постійно виконувала ці твори, які щойно тепер починають з'являтися на сценах України.

Харківська бандура має неперевершений потенціал, і це повинно б зацікавити сучасних композиторів. На жаль, для цього потрібні фонди

і ентузіясти, котрі знайшли б фінансову підтримку і організували міжнародний конкурс нових композицій.

Дотепер діаспора відіграла центральну роль в збереженні бандурної традиції і гри. Дальше існування і розвиток харківської бандури також залежатимуть від підтримки закордонних українців.

Адріян Бриттан

Шедевр Данте...

(Закінчення зі стор. 17)

Богом дане право й найбільший авторитет, щоб володіти світом?

Саме в той час завзятої політичної боротьби між Римським імператором і правлінням папства у Фльоренції створились дві партії чи пак ідеології: Губелінів і Гулфс. Губеліни були на боці імператора, а Гулфс захищали правління папства. З часом, коли Губеліни почали втрачати силу правління, з Гулфс почались дві групи: „Білі“ і „Чорні“ (про них читаємо в Примітках 15-ої Пісні, ст. 137). В 1294 році Папа Боніфат VIII чомусь був прихильником „чорних“.

Папа вислав своє військо, щоб з папської території прогнати „Білих“, що і сталося. В той час Данте належав до „Білих“, і те довело до підозрінь нібито Данте причетний до неправильних політичних справ. Ті підозріння довели до судової покари: або залишити Фльоренцію, або явитись перед судом.

Данте вибрав вигнання і умову: якщо повернеться, його чекатиме покарання смертю. Таким чином від 1302 року Данте жив в розлуці з дружиною й синами, переважно у Вероні. Також з того часу почалась його праця над першою частиною „Божественної Комедії“, „Пеклом“, а всі, що творили зло неполадками й боротьбами і не у дусі Божої справедливості – стали дієвими особами твору. Після закінчення „Божественної Комедії“ Данте чекала критика в питанні, чому поема написана не прийнятою в тому часі латиною, а італійською мовою. Данте відповів, що зміст „Божественної Комедії“ – це мова про душу, значить слід писати мовою, яка є душею італійського

народу.

Данте відійшов в Господню вічність 1321 року в Равені. Та чи справді відійшов? Адже „Пекло“ після 708 років (закінчив „Божественну Комедію“ в 1300 році у Великодній час) оживає, завдяки праці проф. Б. Лончини, мовою душі українського народу. В книзі „Пекла“ є 34 Пісні і дев'ять кіл пекла, а в кінці кожної Пісні є примітки авторства проф. Б. Лончини – пояснення, за які провину, в яких обставинах творились гріхи тими душами, які тепер в тяжких муках терплять.

Примітки можуть стати в пригоді, адже стрічаємо пояснення стосовно подій, ще до Христового часу. Стрічаємо і Гомера, і Сократа, і Платона. Як знаємо, віра в Науку Ісуса Христа про Душу довела в 312 році імператора Константина стати християнином і Христовій вірі у Святій Римській імперії бути офіційною.

Данте свій шедевр-епос-поему створив, хистом поета, у формі тогочасного вірша „терза ріма“, в рими й ритмі. Переклад проф. Б. Лончини – буквальный, без рими.

Після перекладу „Пекла“ слідує стаття редактора Івана Лучука „Нова українська версія Дантового „Пекла“.

Читаючи цю статтю, виникає враження, що це праця рецензента, а не редактора. Він звертає увагу на недоліки, які є в перекладі, але чому не виправив їх? Адже ж пояснює редактор, що перекладач узявся підправляти машинопис свого перекладу. Але встиг „правки лише до 15 Пісень з 34“. Значить, слід би дальші „правки“ перебрати редакторів, особливо в питанні синтакси, граматички тощо. Я думаю, що „втручання“ не пошкодило б „спіритуальності“ професора Б. Лончини, ані не пошкодило б у „збереженні галицького кольориту“.

Книжки, надіслані до бібліотеки тижневика „Свобода“

Віліям Шекспір. „Сонети“, переклад Олеса Дудина – це помітний внесок у книжкову культуру України. Кожний рядок, перекладений на українську мову, виконано з любов'ю. Видавництво „Сполом“, Львів, 2008 рік.

Марія Гев. „Мелодії мого серця“, поезія та проза будить серце читача до добра, краси та ніжних почуттів. Видавництво „Аверс“, Львів, 2007 рік.

Волинський краєзнавчий музей, Волинське крайове братство св. ап. Андрія Первозваного. „Ламент по отцю Іоану Василевичу, написаний в Луцьку року 1628-го“. Перша друкована книга в Луцьку, один з маловідомих ранніх прикладів української барокової поезії. Книга розрахована на істориків, книгознавців, літературознавців, шанувальників української культури.

Василь Верига. „За Рідний Край, за нарід свій, або хто такі дивізійники?“ У книзі розповідається про долю колишніх воїнів дивізії „Галичина“, а потім 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії. Дізнаємося, хто йшов до Дивізії, як і з ким вони воювали і як склалося їхнє життя після війни. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2006 рік.

Василь Верига. „Під крилами визвольних дум“, спомини підхорунжого дивізії „Галичина“. У книзі розповідається про те, як

була утворена дивізія „Галичина“. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2007 рік.

Григорій Костюк. „Зустрічі і прощання“, спогади у двох книгах. Книга перша. Це мемуари видатного літературознавця, людини, молодість якої припала на одну з найдинамічніших, але й найтрагічніших епох нашої літературної історії, (1920-1930 роки). Видавництво „Смолоскип“, Київ, 2008 рік.

Григорій Костюк. „Зустрічі і прощання“, спогади у двох книгах. Книга друга. Цей том присвячений діяльному періоду життя Г. Костюка (1940-1980 роки). Україна, Німеччина, Франція, США — ось нові арени подій. Видавництво „Смолоскип“, Київ, 2008 рік.

Любов Мулявко. „Паросток батьківського саду: Зацвіт Шевченкової долі“. Шевченкова доля — сила його слова і духу органічно втілюється в житті кожного українця. Видавництво „Брама-Україна“, Черкаси, 2006 рік.

Тарас Шевченко. „Кобзар“ 1840-1940“. Відтворення видання 1941 року. Видавництво „Брама-Україна“, Черкаси, 2006 рік.

Василь Яремчук. „У лабетах долі“, спогади. Розповідь про життя сотень тисяч українців, котрі у свої найкращі роки були ув'язнені в страшних сталінських таборах російської Півночі. Видавництво „Край“, Львів, 2007 рік.

Передплата „Свободи“ коштує тільки 55 дол. на рік!

Телефонуйте до відділу передплати: (800) 253-9862, дод. 3042

У геополітичному...

(Продовження зі стор. 5)

нас, українців, дуже важливо при аналізі поведінки росіян враховувати саме цей аспект, бо він розкриває багато чого прихованого.

Нагадаємо, що один з найважливіших принципів класичної геополітики, проголошений ще Фрідріхом Ратцелом і розпропагований Рудольфом Челленом, була ідея природного „зростання держав“.

Державний організм, який не росте – деградує. Це в геополітичних студіях незаперечно, як „два плюс два буде чотири“. І є для подібного типу мислення аксіомою, до речі, не позбавленою здорового глузду. За нею, якщо Росія не володіє Кавказом, ним буде володіти хтось інший, швидше всього США. А це загрожуватиме стратегічним інтересам імперії.

Отже, необхідно зробити все, щоб ворог не заволодів цим важливим об'єктом для майбутнього зростання російської держави до її „природних меж“. Слова „зростання“, „захист національних інтересів“, „примус до миру“ – це лише метафори одного і того самого явища, яке можна визначити як неоімперську зовнішню політику Росії.

У геополітичному способі мислення російського політичного класу Грузія є лише важливим стратегічним напрямком зростання імперії, тоді як Україна – „життєвим інтересом“. Якщо Грузія для нової російської зовнішньополітичної доктрини – лише „проба сил“, то Україна буде вирішальною битвою – бо вона і в культурному, і в економічному, і в геополітичному сенсі сприймається ними як „вісьовий простір“ (Гартленд – осердя землі).

А як стверджував свого часу видатний британський геополітик Маккіндер, „хто володіє Східною Європою, той панує над Гартлендом; хто володіє Гартлендом, той панує над Євразією; хто володіє Євразією, той панує над світом“.

Звичайно, координати Гартленду у нього декілька разів змінювалось, але в даному випадку місце України в російському геополітичному мисленні фактично збігається з цими визначеннями.

Цей спосіб російського імперського мислення міг бути суттєво підірваним, якби Росія зазнала поразки в Грузії; на жаль, так не сталося, тому найближчим часом воно трансформується для нас з абстрактного постулювання в конкретну дійсність, в жорстоку реальність.

Експансія на Кавказі

Отже, відчувши в собі реальну силу, Кремль захотів змінити і свій зовнішньополітичний статус: „Росія повинна знову стати реальним суб'єктом світової політики“, – пролунало як маніфест нової зовнішньополітичної доктрини. Щоб виконати це максималістське завдання, необхідно було, перш за все, дати бій Заходу, зупинити його просування на „життєвий простір“ імперії – колишню територію СРСР. Тим більше, що склалася сприятлива ситуація на Кавказі, можливість формалізувати анексію двох грузинських анклавів – Південної Осетії та Абхазії. Але зробити це треба було так, щоб, з одного боку, всі зрозуміли, хто є реальним господарем на Кавказі, а з іншого – надати анексії якоїсь прийнятної для міжнародного співтовариства форми.

Для цього вирішено було – за задумом Кремлівських технологів – підігнати розвиток ситуації на Кавказі під косівську проблему на Балканах. Тобто захоплення Південної Осетії та Абхазії зовні мало нагадувати і події в Косово: геноцид, масові репресії, зовнішнє втручання для припинення гуманітарної катастрофи тощо. Така собі димова завіса для подальшої фактичної окупації Росією цих територій у вигляді „миротворця“. Але здійснення росіянами цього плану виглядало грубо і непереконливо. Задовго до основних подій Росія почала неприховано готуватись до проведення масштабної військової операції. Очевидно, не було певності, що все відбудеться легко і просто, дві важкі війни з чеченцями вимагали перестрахування, – все це демаскувало їхні наміри.

Напередодні російські інженерні війська почали прокладати залізничні колії в Абхазії для оперативного перекидання ними важкої бронетехніки у можливу точку конфлікту. Плянувалося за невдалого розвитку операції в Осетії завдати удару з цього напрямку в тил грузинським військам.

Задовго до бойових дій розпочалося будівництво таборів для біженців. Під самий початок „миротворчої“ операції Росія провела масштабне військове навчання, щоб під його шум сконцентрувати на Кавказькому напрямку потужне ударне військове угруповання. І лише після всіх цих приготувань осетинські сепаратисти і російські диверсійні групи почали безперервний обстріл грузинських сіл.

Грузинське політичне керівництво було поставле-

не перед вибором двох жорстких варіантів дій: або залишити грузинські території і відійти далі вглиб країни, або придушити вогонь провокаторів – прорватись до Рокського тунелю (що з'єднає Південну Осетію з Росією) і заблюкувати його. Власне, саме вимушеною реакцією грузинських військ на російську агресію, а не продуманим наступом, і пояснюється, чому грузинські військові не висадили в повітря тунель (не заблюкували перекидання по ньому російських військ). Він занадто добре охоронявся і фактично був недоступний для них. Третього варіанту розвитку подій в Південній Осетії не було, бо лінива і зажиріла Європа спала безпробудним сном, як спала минулого століття, коли нацисти анексували в Чехії Судети. Михайло Саакашвілі зважився на другий варіант, що, як на мою думку, було правильним кроком, звичайно, у стратегічному розумінні. Він зробив мужній і далекоглядний вчинок, хоч, можливо, і не популярний, особливо у висвітленні проросійських засобів масової інформації.

Тут варто додати, що, за свідченням західних неурядових організацій, втрати населення і кількість руйнувань під час конфлікту в Цхінвалі свідомо перебільшуються російською стороною. До того ж вона оминає той факт, що основна частина руйнувань відбулась не під час захоплення міста грузинськими військами, а навпаки, при вибиванні їх звідти російськими військами – коли свідомо використовувались реактивні системи „Ураган“ (набагато потужніші за розрекламований „Град), важка авіація тощо. Можна припустити, що основною метою такої поведінки росіян було прагнення показати світовому співтовариству зруйноване місто, щоб звинуватити в цьому грузинів.

Прелюдія до війни проти України

Якщо експансія Росії на Україну невідворотна, то необхідно собі вияснити найближчі дії агресора, щоб бути готовим дати йому належну відсіч. „Той, хто хоче жити в мирі, мусить готуватись до війни“. У цій ситуації нам необхідно засвоїти першу аксіому: жодне НАТО, США чи будь-хто інший не захистять нас, якщо ми самі не будемо готові себе захищати. Патріотичні сили зобов'язані розгорнути моральне та організаційне підготування української нації до відбиття агресії. Це не наш вибір, але наша свідома реакція на цілком реальні загрози.

Нагадаємо, що результат військової кампанії завжди залежить від переваг над ворогом у збройній потузі, в моральному дусі армії і тиловому забезпеченні. Зважаючи на те, що українська ділянка в оборонній стратегії СРСР вважалась однією з найважливіших, то нам після розвалу Союзу дісталась достатньо потужна збройна сила.

І навіть після всіх реформ, що теоретично мали б підвищувати її обороноздатність, або, як мінімум, зберігали, вели у реальності до ослаблення. Незважаючи на це, Збройні сили України залишаються досить потужними й нині. Тому, плянуючи широкомасштабну експансію, Росія давно вже поставила перед собою завдання максимально ослабити нашу

оборонну могутність. Основним інструментом у виконанні цього завдання стала різнобарвна і різношерста п'ята колона – з своїм політичним крилом у парламенті та уряді.

Щоб не бути упередженими, відповімо самі собі на питання: чому раптом деякі політичні сили поставили перед собою нездійсненне завдання в дуже короткі терміни реформувати армію – перевірши її на повну контрактну основу?

Якби цей підступний плян вдалося повністю здійснити, то армія розвалилася б. Адже ані фінансових, ані кадрових передумов до повного переходу на контрактну форму не існувало, а припинення призову до армії повністю паралізувало б її. Невідомо навіть, чи вистачило б персоналу для догляду за технікою, не кажучи про повноцінне існування родів військ. Армія перетворилася б на великий військовий арсенал. Ми мали б армію, що не здатна виконати свій конституційний обов'язок: захистити країну від зовнішнього ворога.

Кажуть, що тільки сліпець двічі наступає на одні й ті самі граблі. Бо досвід дається людині для того, щоб раціонально організовувати своє життя, не повторювати трагічних помилок.

Українські можновладці знову, як 90 років тому, вдруге намагаються повторити те саме: спочатку соціалістичний уряд Михайла Грушевського розпускає українізовані частини – вважаючи, що „братня робітничка класа“ Росії не нападе на Україну, а тепер це втілює в життя „помаранчевий“ уряд. Що це: спадкоємна політична шизофренія чи щось гірше? Гадаю, що про розтлінний вплив такого „реформування“ на моральний стан особового складу Збройних Сил говорить марно.

Наступний аспект невидимої війни проти України стосується головного рушія нашої економіки: енергоресурсів. Росія поставила перед собою важливе завдання всіма можливими засобами не допустити диверсифікації джерел постачання в Україну нафти та газу. Прагнучи залишити її „підвішеною“ на енергетичному гачку.

В основному це спрямовано на ब्लюкування діяльності західних компаній по видобуванню енергоресурсів у Чорному морі (біля українських берегів). А як відомо, через глибоке розташування, наприклад, покладів газу, реально видобувати його можуть лише надзвичайно потужні західні компанії або російський „Газпром“. Для України „життєвим інтересом“ є спільне добування енергоносіїв з західними компаніями, щоб позбутись енергетичної залежності від Росії.

Думаю, хто здатний мислити, той може відтворити для себе, навіть з інформаційних повідомлень, перебіг таємної війни російських спецслужб проти України в українському уряді та парламенті. Те саме стосується експлуатації нафтогону „Одеса-Броди“. Росія не дозволяє Україні, вдумайтесь в це, на власній території використовувати нафтогін для пересилання азербайджанської нафти у напрямку Одеса-Броди, змушуючи експлуатувати його у реверсному режимі. Це не припущення,

(Закінчення на стор. 22)

LVIV EXPRESS

PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036

(908) 925-0717

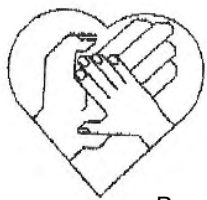
PACKAGES TO UKRAINE

BELOUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ мінімум 10 фунтів	ЛІТАКОМ 2-3 тижні мін. 10 фунтів	ДОЛЯРИ Пересилка і доставка	ЕЛЕКТРОНІКА 220 V
--	--	---	---

15 років в бізнесі чесно і добросовісної праці.
Полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пакки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словачії.
Підбираємо пакки з дому безкоштовно.
Пересилка пакоч через UPS для клієнтів з інших штатів.

Call Toll Free 1-800-965-7262

Звернення Стипендійного фонду ім. Ярослави Поповської у Перемишлі, Польща

Дорогі Співвітчизники!

Рада Стипендійного фонду ім. Ярослави Поповської у Перемишлі складає Вам найщирішу подяку за всі Ваші пожертви, які до цього часу становили основу нашої статутної діяльності. Ваша фінансова підтримка є цінним вкладом у важке діло виховання нашого молодого покоління в Закерзонні. Неодноразові пожертви допомагали дітям з бідних родин і віддалених місцевостей – в тому числі з Лемківщини – навчатись в українській школі, пізнавати рідну мову, історію та культуру. За це ще раз складаємо Вам нашу сердечну подяку.

Зараз Рада фонду вийшла з ініціативою видання історично-краєзнавчого путівника „Шляхом української культури Перемишля“, який має на меті висвітлити культурні надбання українського Перемишля та показати його ролі в історії всієї України. Матеріали для цього видання вже готуються істориками і краєзнавцями, які від давна займаються науковим дослідженням Перемишля і Перемиської землі. Передбачаємо, що загальний кошт публікації становитиме приблизно 16 тис. зл. (7 тис. ам. дол.). Такі кошти перевищують наші можливості, тому будемо дуже вдячні за Вашу фінансову участь у цьому проєкті.

Ваші можливі пожертви ласкаво просимо надсилати на банківський рахунок: Bank PEKAO SA II O w Przemyslu 2112401776111100001937960 або чеком виставленим на: Ukrainski Dom Narodowy w Przemyslu з допискою – „Fundusz Stypendialny“.

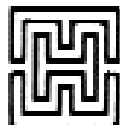
Наша адреса: Ukrainski Dom Narodowy, ul. Kosciuszki 5, 37-700 Przemysl, Poland.

Залишаємось зі щирою повагою до Вас:

Від імені Ради Стипендійного фонду ім. Ярослави Поповської

Андрій Чорний

Проф. Іван Беднарський

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує на презентацію

нового роману

письменника

Аскольда Мельничука

(Бостонський університет)

„The House of Widows“

(Graywolf Press, 2008)

Аскольд Мельничук –

американський письменник українського походження, прозаїк, есеїст.
Автор романів „What Is Told“ та „Ambassador of the Dead“,
редактор-засновник журналу AGNI

„Brisk, lyrical writing and a winning narrator make *The House of Widows* irresistible. A son's quest to understand his father's suicide, and go to excavate a family history extinguished by the exigencies of the new world, make it exceptional“ – Jhumpa Lahiri

в суботу, 18 жовтня 2008 р., о 5-й год. по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave. (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003.

ТАК, ваш КЛЮЧ до вигідної пенсії
чекає на ВАС!

УНС допоможе **Вам** відкрити ваші можливості
СПЕЦІАЛЬНИМ пенсійним пляном, який платить **5%** на **5**
років. Що за корисний спосіб розпочати свій пенсійний фонд!

5% ЧА 5 РОКІВ

ЗА ДАЛЬШИМИ ІНФОРМАЦІЯМИ
ПРОСИМО ТЕЛЕФОНУВАТИ ДО УНС
1-800-253-9862

- Безпечно
- Надійно
- Певно

UNA Inc. 2200 Route 10 Parsippany NJ 07054 - www.UkrainianNationalAssociation.Org - una@unamember.com

СПОРТ

ФУТБОЛ

Остання гра року в Чемпіонаті-2010

Збірна України з футболу завершила цьогорічний етап відбору до Чемпіонату світу-2010. На зимову перерву команда йде з певним запасом міцності, здобувши сім точок у трьох змаганнях і зберігаючи шанси на продовження боротьби за путівку до фінальної частини Чаші світу.

Останнім змаганням був поєдинок 11 жовтня проти збірної Хорватії. Саме ця команда є основним конкурентом українців у боротьбі за можливість зачепитися хоча б за друге місце у відбірковій групі 6, тому вдома, у Харкові, їм треба було вигравати. Але гра закінчилася внічию – 0:0.

1 квітня у Лондоні відбудеться гра з збіркою Англії, яка саме розгромила команду Казахстану з рахунком 5:1.

БАСКЕТБОЛ

Чемпіон України – в Євролізі

ПАРИЖ. – 24 вересня було прийняте революційне рішення у сучасному клубному баскетболі Європи. Тепер команди гратимуть за спортивним принципом, а не за економічним, як було раніше

Вирішено збільшити кількість учасників Євроліги до 30 клубів. До 21 жовтня повинні відбутися внутрішні ради у всіх лігах, де кожна федерація обере свою позицію. Після цього відбудеться ще одна асамблея Ліги Європи, на якій більшістю голосів буде прийнято остаточне рішення.

Раніше Євроліга формувалася за економічним принципом. Пояснимо на прикладі. Припустимо, якщо баскетбольний клуб „Київ“ допустили б до турніру, то Євроліга втратила б великі кошти, тому що арена київського Палацу спорту вміщує близько 7,000 осіб, а рівень життя в Україні нижчий, ніж в Англії. Середня вартість квитка у Києві була б 300 грн., тоді як в Англії вболівальники могли б викласти по 200-300 фунтів, і арена розрахована на більшу кількість осіб. Тепер чемпіон України разом з іншими командами не таких розвинутих баскетбольних країн, як Іспанія, Італія, Греція, а й середніх держав може взяти участь у найпрестижнішому баскетбольному турнірі Європи.

ФІГУРНЕ КОВЗАННЯ

Харків'яни виграли шостий етап

Почалися світові і європейські чемпіонати на Гран-прі з фігурного ковзання. Українці на них представлені в юніорській і дорослій серії.

На юніорську серію було заявлено дев'ять кращих українських пар, серед них – Аліса Агафонова-Дмитро Дунь. В українських юніорах є два американських легіонери – Матей Селецький та Шеобін Гікін-Кенеді в парі з українцем Дмитром Зизаком. З українських сеньйорів змагають-

Висліди змагань		
Чемпіонат-2010		
Група 6		
	ігри	точки
1. Англія	3	9
2. Україна	3	7
3. Хорватія	3	4
4. Білорусь	2	3
5. Казахстан	4	3
6. Андорра	3	0
Ліга Чемпіонів		
Група С		
1. „Барсельона“	2	6
2. „Шахтар“	2	3
3. „Спортинг“	2	3
4. „Базель“	2	0
Група G		
1. „Арсенал“	2	4
2. „Порту“	2	3
3. „Динамо“ (Київ)	2	2
4. „Фенербахче“	2	1

Воротар збірної України Андрій П'ятов (ліворуч) та півзахисник збірної Хорватії Даріо Срна ведуть боротьбу за м'яч у Харкові, 11 жовтня. Фото: УНІАН

БОКС

Віталій Кличко став чемпіоном світу

Віталій Кличко (праворуч) під час бою з нігерійцем Семюелем Пітером в Берліні, Німеччина, в неділю, 12 жовтня. Фото: УНІАН

БЕРЛІН. – Віталій Кличко втілює мрію братів – 12 жовтня українські богатирі стали чемпіонами світу за різними версіями. До титулів „IBF“ і „WBO“ Володимира Кличка Віталій Кличко додав пояс „WBC“.

Для того, щоб перемогти Семюеля Пітера, йому знадобилося вісім раундів, після яких тренери не випустили свого бійця на ринг. Записки усіх суддів говорили про беззаперечну перевагу українця – в

усіх раундах він перемагав (80:72).

Віталій Кличко розпочав бій у Берліні досить обережно, 28-річний С. Пітер натомість кинувся вперед, але одразу ж отримав кілька жорстких „джебів“ з лівої руки. Він продовжував йти вперед, але В. Кличко став діяти чимраз жорсткіше, намагаючись працювати серіями та підключати праву руку. Цікаво, що українець настільки вдало тримав дистанцію та розстрілював нігерійця з дальньої відстані, що усі вісім раундів провів з опущеними руками.

У середині бою стало помітно, що С. Пітер втопився, все більше ударів приймає своєю головою. Тепер на шляху в українців залишаються тільки володарі титулів „WBA“ Руслан Чагаєв та Ніколай Валуєв.

Для 37-річного Віталія Кличка ця перемога стала не лише блискучим поверненням у професійний бокс після чотирьох років перебування у почесних чемпіонах, але й додатковою популяризацією свого імені напередодні позачергових виборів в український парламент.

На ринзі брати Клички довели – кращих від них суперважковаговиків у світі немає. А Україна отримала ще одного чемпіона світу, і чемпіона у найпрестижнішій версії надважкої категорії професійного боксу.

Дмитро Кисельов – 150.71. Третіми були французи Терра Фідлі-Бенуа Рішо (150.14). Наступний старт цієї пари відбудеться в Шефільді (Великобританія).

Альона Савченко та Робін Волкови отримали звання спортсменів року від „Golden Skate Awards“. Вручення нагород відбулося 11 жовтня в Міляні. Нагороди отримали також чемпіон світу Джері Батл і канадська пара Дюбе-Девідсон.

Відзначені також італійка Кароліна Костер, пари Ізабель Делобель-Рене Шонфельдер та Федеріка Фаелі-Масімо Скала, Стефан Ламбіель, Саша Коен.

ТЕНІС

Переміг українець

11 жовтня у змаганнях за „Чашу Кремля“ Українець Сергій Стаховський переміг у парному турнірі. У фінальному поєдинку у трьох сетах С. Стаховський у парі з італійцем Потіто Стараче переміг австралійсько-британський дует Стефан Гас-Рос Гатчінс. Найсильніший тенісист України С. Стаховський народжений 1986 року в Києві. Він утримує рекордну 91-шу позицію серед тенісистів світу.

Правдивий, незабутній голос

До першої річниці від дня смерті Миколи Француженка

Ще так недавно між нами звучав приємний голос Миколи Француженка-Вірного, на світ дивилось і ним раділо його усміхнене лице. Важко повірити, що цієї життєрадісної людини нема вже між нами, що не потелефонує, як у минулому, та не відізветься бадьорим дружнім голосом, не запитає: „Як справи, Микольцю?”

М. Француженко помер у неділю, 28 жовтня 2007 року, в місті Силвер Спрінг, Мериленд, біля Вашингтону. Покійний осиротив дружину Ярославу, синів Руслана і Олександра та доньку Роксану з родинами, в тому числі й трое внуків і одну правнучку. Дуже радів тим, що наймолодшому внукові дали ім'я Микола – як у діда.

М. Француженко (літературне прізвище – Вірний) відомий у діяспорі письменник, радіожурналіст, радіодиктор і громадський діяч. Він був автором поезій, оповідань, драматичних творів, досліджував творчість відомих українських поетів Василя Барки, Василя Стуса, Василя Симоненка, Михайла Ситника та інших.

Бібліографія його праць нараховує понад 400 позицій, включно з виданими в Україні книжками „Долі” (збірки творів), „Портрет поета” – про В. Барку, „Наші долі” – художні твори, в яких, між іншим, розповідав про своїх бойових побратимів-дивізійників, „Різні долі” – збірка оповідань, „Цвіт папороті” – про М. Ситника (упорядник і автор вступної статті), „Нащадок славного роду” – про театрознавця Валеріяна Ревуцького, „Василь Стус” (співупорядник і співредактор). Біля півроку у підвалі „Народної Воли” друкувалася повість „Його леді”.

Як член редакційної колегії, письменник працював над впорядкуванням матеріалів до другого тому великого тритомника праць Патріярха Мстислава. Почав опрацьовувати також перший том трилогії „Тридцять три роки на міжнародних радіохвилях”.

М. Француженко був автором багатьох статей, репортажів, оглядів, у яких висвітлював актуальні проблеми нашої сучасності; залюбки писав про життя і творчість українських письменників, літературознавців і діячів української культури. Він – чудовий диктор, перекладач, режисер і виховник дикторів, молодих радіожурналістів, талановитий

промовець, декламатор, а передусім майстер художнього слова.

Численні статті, замітки, есеї та оповідання М. Француженка – Вірного з'являлися у таких журналах, як „Молода Україна”, „Нові Дні”, „Віра”, „Українське Православне Слово”, „Хрест і Тризуб”, „Соборність” та інші. Письменник друкувався також у багатьох газетах української спільноти – „Батьківщині”, „Ми не повернемося”, „Українські Вісті”, „Свобода”, „Українська Думка”, „Вечірній Київ” тощо. Лише впродовж 20 років праці на посаді головного редактора тижневика „Народна Воля” автор цієї статті надрукував 120 матеріалів М. Француженка-Вірного.

До речі, журнал „Соборність” (Німеччина) присудив Миколі Вірному літературну премію ім. Івана Кошелівця на 2001 рік за есеї „Долі кращої, щастя й правди шукач”.

М. Француженко народився 25 листопада 1923 року у місті Краснокутськ на Харківщині, в родині військового інженера. Дитячі роки провів у Києві, однак, щасливого дитинства не мав. До року втратив матір. Щойно п'ять років пізніше батько одружився вдруге.

Перед Другою світовою війною малий М. Француженко мандрував з батьком по різних містах СРСР і вчився у різних містах і школах, а найдовше в Києві, Дніпропетровську, Харкові, Одесі, Кам'янець-Подільському; на Кавказі, у Криму тощо.

1938 року юнак став сином „ворога народу”. Батька заарештували. Родині заборонили жити в столицях республік, навіть в обласних і районних містах. До цього лиха додалося ще одне: покинула його мачуха. М. Француженком заопікувались батькові друзі. Тим часом батько просидів 21 день у камері смертників, але його не розстріляли, засудили до 10 років тюрми, але звільнили в 1939 році.

У 1940 році юнак закінчив середню школу в Житомирі і стає студентом медицини. Однак, війна не дозволила йому стати лікарем. Довелось захищати імперію. Два роки пізніше скінчив військову школу середнього командного складу, пішов на фронт, був важко поранений і опинився у німецькому полоні. Таких Сталін назвав зрадниками. М. Француженко не міг погодитись з несправедливим осудом.

При першій нагоді старшина стає в ряди Першої Дивізії Української Національної Армії під командою ген. Павла Шандрука.

Під кінець війни М. Француженко опинився в англійському полоні в Белярії та Ріміні в Італії. На італійській землі й починалася його літературна і режисерська діяльність. Як здібний драматичний актор, М. Француженко виступав у жіночих і чоловічих ролях, наприклад, у ролі Мірандоліни в комедії Карла Гольдони „Хазяйка гостинниці”; Олени – дружини козака-невільника в п'єсі „На тихих водах” Бориса Грінченка; Насті – жінки селянина Баби́ча в драмі І. Франка „Украдене щастя”; Батька – слуги в кримінальній драмі „Улюбленці темряви” та інших. З Італії М. Француженко виїхав разом з тисячами дивізійників до Англії.

Після звільнення з полону працював у фермера, в текстильній фабриці та в цегельні, потім став співвласником і директором підприємства виробництва літнього взуття. Був здібний та підприємливий. Невдовзі поїхав до праці на радіостанції „Визволення” в Мюнхені (1957-1962). З Німеччини переїхав з родиною до Нью-Йорку та працював для Радіо „Свобода” як керівник нью-йоркської української редакції. Працював і вчився. У Норвічському університеті отримав науковий ступінь магістра.

З кінцем 1968 року М. Француженко почав працювати в Українському відділі „Голосу Америки” у Вашингтоні, а закінчив кар'єру як керівник відділу в 1990 році. Разом працював в американських радіостанціях „Свобода” та „Голос Америки” майже 33 роки. Милозвучний голос М. Француженка залишився у фільмах „Шевченко у Вашингтоні” – про відкриття пам'ятника поетові в столиці США, і „Щоб дзвони дзвонили” про будову церкви-пам'ятника в Савт-Бавнд-Бруку, Нью-Джерсі.

М. Француженко ще в Англії був причетний до заснування Спільки української молоді, а в Америці деякий час очолював Центральний комітет Об'єднання демократичної української молоді. Як член

Українського Братського Союзу, підтримував працю цієї братської організації.

Письменник став дійсним членом Української Вільної Академії Наук в Нью-Йорку, членом-кореспондентом Наукового Товариства ім. Шевченка, а коли Україна стала незалежною державою, – членом Національної спілки письменників України.

Вийшовши на пенсію в 1990 році, Микола Вірний писав багато. Не все написане надрукував. Залишив, між іншим, незакінчений великий „Щоденник журналіста”, збірку есеїв п.н. „Два тижні в Києві”, повість „Покоління приречених”, драматичну трилогію „Дух Святої Землі”, науково-фантастичний роман „Таємниця сусідніх галактик”, есеї „Зустрічі з Україною”, „Великі Митрополити”, „Коротко і ясно” та інші. Поспішав. Хотів якнайбільше зробити для української літератури.

Складний та неспокійний був життєвий шлях письменника. На цьому шляху було багато різних пригод і прикростей. У численних розмовах автор цієї статті спонукував свого тезка писати спогади зі свого повного пригод і досвіду в різних ділянках життя, але наш „вашінгонець”, бо й так себе деколи підписував, хотів наперед завершити початі літературні проекти. Його відповідь була одна: „Пізніше. Ще хочу закінчити і те, і інше; ще треба багато дечого зробити”. Так працював до останніх днів свого життя.

Про життєвий шлях і творчу працю М. Француженка з нагоди його ювілеїв (70-ліття, 75-ліття 80-ліття) дуже похвально писали його друзі та шанувальники – Володимир Біляїв, проф. Петро Одарченко, д-р Юрій Криволап.

М. Француженко хотів зробити для України якнайбільше. На жаль, не встиг здійснити всього. Чимало його проектів залишилося на його столі, або лиш у шляхетних думках і намірах Патріота та Українця з великої літери. Він бо за Україну воював, для України та Україною жив і для неї працював.

Нехай же американська земля буде йому легкою, а добра пам'ять про нього – вічною.

Микола Дупляк

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ

відходу у вічність нашого найдорожчого

ТАТА І ДЗЯДЗЯ

СВ. П.

ЯРОСЛАВА КУЛИНИЧА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

31 жовтня 2008 р. о год. 6 ранку

в Українській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку.

Близьких і знайомих просимо о молитви

за душу Покійного

Сини з родинами

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого найдорожчого

МУЖА, БАТЬКА, ДІДА І ПРАДІДА

СВ. П.

МИКОЛИ ВІРНОГО-ФРАНЦУЖЕНКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю, 26 жовтня 2008 р.

о 2-й год. по пол.

в соборі св. Андрія Первозваного

15100 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905

Після Панахиди відбудеться поминальний обід.

Служив жертовно Богові і людям

До 10-річчя відходу о. Петра Стойка

Великий патріот, мученик Української Греко-Католицької Церкви о. Богдан Стойко народився 27 червня 1915 року в Осташівцях, у багатодітній родині сільського вчителя Петра Стойка. Батьки прищепили молодому Богданові глибоку духовність, наполегливість та патріотизм.

Після закінчення сільської школи юнак навчався в Тернопільській та Рогатинській гімназіях, працював учителем української та німецької мов в Озернянській школі разом зі своєю нареченою Зонею Ковальською, родом з Млинців. Пізніше студіював теологію у Львівській Богословській академії, яку успішно закінчив у 1944 році. Тоді ж, після вінчання з Зонею, отримав сан священника з рук Єпископа Микити Будки у катедральному соборі св. Юра у Львові.

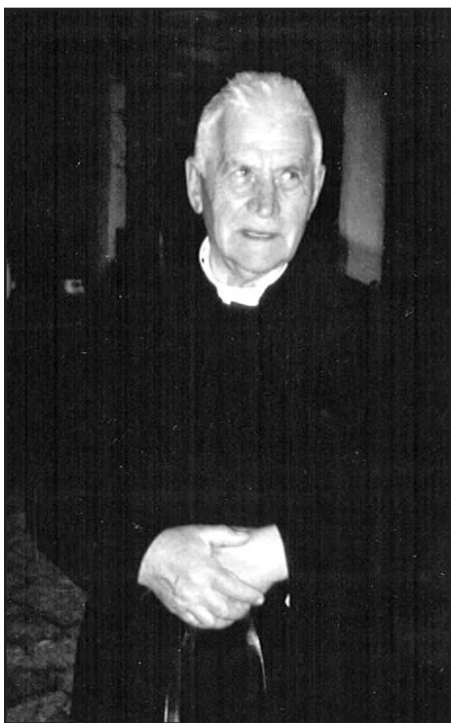
Коли фронт покотився від Львова, о. Б. Стойко повернувся на рідну Зборівщину. Його перше священниче служіння відбулося в рідних Осташівцях біля стін зруйнованої церкви.

Потім він очолював парафії в Підгайчиках, Кудобинцях, Тустоголовах та Залізцях, до 1950 року. У 1947 році його заарештували, тримали у підвалах зборівської тюрми. Не довівши провини, а також завдяки старанням дружини, його випустили на волю, але не дозволяли виконувати душпастирську працю. Влада змусила його покинути район.

Почали глумитися над його дочками Ольгою і Дарусею, про що навіть писала в 1960-их роках газета „Молодь України“, ставши на їх захист. Донькам все-таки вдалося здобути освіту: Ольга закінчила біологічний факультет Львівського університету, Дарія – Київську консерваторію.

Щоб якось утримувати сім'ю, о. Б. Стойко змушений був працювати бухгалтером аж до виходу на пенсію 1976 року. Потім займався бджільництвом, доглядаючи пасіку у приміському селі Рай.

Усі ці роки о. Б. Стойко перебував під наглядом КГБ. Однак, пережив наругу, і коли УГКЦ вийшла з

Св. п. о. Богдан Стойко.

підпілля, знову повернувся до своїх священничих обов'язків.

В останні роки о. Б. Стойко не раз приїжджав на Зборівщину, відвідавши храми в Підгайчиках, Тустоголовах, Кудобинцях. Коли люди підняли з руїн Осташівську церкву, він провів тут перше Богослужіння.

За багатолітню подвижницьку діяльність з нагоди 400-ліття Берестейського єднання кардинал Мирослав Іван Любачівський у 1996 році вручив о. Б. Стойкові митру, як одному з достойних отців Зборівської єпархії.

Останню Літургію він відслужив 13 грудня 1998 року, а 16 грудня його серце перестало битись. Світла пам'ять про о. Б. Стойка, славного зборівчана, назавжди збережеться у серцях його родичів, у серцях всіх людей, які знали і любили його.

Зборівчани висловили співчуття родині Ковальських, Стойків і Білорусів, дальшій родині Покійного в Канаді та Україні.

Михайло Теличин,
Зборів, Тернопільська обл.

В світлу пам'ять Миколи Бурми

Микола Бурма народився 15 серпня 1924 року в селі Денисівці, Оржицького району на Полтавщині. Він був здібним до науки, але Друга світова війна поставила крапку на навчанні. Коли почулись звуки гармат зі сходу, всю Полтавщину охопив неспокій. М. Бурма радився з матір'ю, що їм робити – чи чекати повернення комуністичної влади і далі бути рабами колгоспу, чи вирушити на Захід.

Вирішили попрощатись 1943 року з селом і поїхали возом в невідоме. Опинились у Німеччині, де тяжко працювали аж до закінчення війни. Хоч нелегко доводилось їм після війни, але коли почали організовуватись табори Ді-Пі для осіб, що не бажали повертатися на „родину“, поселилися з мамою в англійській зоні, в Гайденау. Як більшість таборян, вони жили надією на краще. М. Бурма познайомився з Марією Медвідь, і вони одружилися.

Повільно почали люди виїждати з таборів. Вирушили й вони до Англії. Спочатку відробили контракт, а потім переїхали на постійне життя в місто Престон, де придбали хату та все потрібне й зажили щасливим життям. Народилася донечка Оля. Як кожний національно свідомий українець, він не забував про поневолену Україну, яку вони були змушені залишити, брав активну участь в українських організаціях, підтримував ті, що розповідали світові про колективізацію, тюрми, заслання та Голодомор 1932-1933 років, влаштований комуністичною владою Москви. Також брав активну участь в розбудові релігійного життя в Престоні.

Дружина його свою донечку навчала української мови, звичаїв, дбала про її освіту. Оля здобула середню освіту та закінчила в місті Лідсі інститут, здобула ступінь доктора медицини.

М. Бурма з своєю улюбленою

дружиною жили в згоді, мов пара голубів, даючи цим приклад іншим як жити і Бога хвалити. Але більше як 30 років тому невиліковна хвороба – рак – розлучив молоду пару. Він ніколи вдруге не одружився. Хвороба почала підбиратися і до нього. В телефонній розмові скарг жився мені, що ніякі ліки не допомагають, тільки тимчасово забував болі, коли співав пісню „Видно шляхи Полтавської ще й славу Полтаву“, а часом улюблену пісню покійної дружини – „Шумлять верби, в кінці греблі...“.

Шляхів полтавських йому не довелося побачити за Незалежності України, але столицю України – Київ побачив, проплив пароплавом увесь Дніпро-Славу, побував на могилі Тараса Шевченка в Каневі і розповів своїй дочці та зятєві-англійцеві про Кобзаря та подорож Україною.

Помер М. Бурма від тієї ж хвороби, що й дружина. Похорон відбувся 7 лютого в англійській церкві, де колись відправлялись українські Служби Божі. В останню дорогу прийшло попрощати його багато друзів та колишніх учнів Школи українознавства, яких навчала покійна дружина Марія.

Прощальне слово сказав о. прот. Богдан Матвійчук, згадуючи про покійного, як людину релігійну, чесну і віддану православній вірі та Україні. Хор співав під керівництвом Ганни Матвійчук.

Поминальна трапеза відбулася за православним звичаєм. Сум огор-тав всіх на кладовищі. Хай буде вічна пам'ять про нього, а душа Його хай оселиться, де всі праведники спочивають.

Осиротив він свою улюблену дочку Олю і зятя Гая Вілсонів та багатьох друзів. Вічна Йому пам'ять!

о. М. Пишненко,

земляк полтавця,

Лондон, Великобританія

З болем і смутком повідомляємо приятелів і знайомих, що 6 жовтня 2008 р. померла у Філадельфії, після довгої і важкої недуги наша дорога **ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ**

СВ. П.

ЛЮДМИЛА з Березюків ЧАЙКІВСЬКА

нар. 21 травня 1924 р. у Вінниці, Україна.

Залишені в смутку:

муж – Зенон Чайківський

син – Юрій Чайківський з дружиною Анітою і синами Андрієм і Данилом
синова – Марта Чайківська з синами Марком і Романом
та дальша родина у США і в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 11 жовтня о год. 11 в українській католицькій церкві у Мелровз Парку, а відтак на цвинтар у Факс Чейсі.

Покійна була активною громадською діячкою, зокрема в 43 відділі Союзу Українок Америки, в Раді Бібліотеки при Українському Освітньо-Культурному Центрі, в Нашій Українській Рідній Школі, в Пласті і в спортовому товаристві „Тризуб“.

Замість квітів на могилу Покійної, можна хто бажає, складати датки на ці українські організації.

Пластова Станиця в Нью-Йорку

ділиться сумною вісткою з усіма пластунами та всією українською громадою, що 3-го жовтня 2008 року відійшов на Вічну Ватру

пл. сен. кер.

БОГДАН МИХАЙЛІВ

член загону „Червона Калина“,
активний член нашої станиці,
бувний пластовий виховник, зв'язковий і кошовий та діючий член Станичної Ради.

Вічна Йому Пам'ять!

Щирі співчуття складаємо дружині Покійного та родині.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає.

Подяка

З волі Всевишнього відійшли у засвіти мої Батьки

Татяна Тершаковець, 10 жовтня, 2007
Д-р Андрій Тершаковець, 23 жовтня, 2007

У першу безмежно болючу річницю їхнього відходу у вічність складаю щиру подяку членам родини, приятелям і знайомим, що взяли участь у похоронних відправах моїх Батьків.

В першу чергу складаю сердечну подяку всеч. о. Леонідові Малькову та всеч. о. Андрієві Манкові з церкви св. Івана Хрестителя за переведення всіх похоронних відправ у похоронному заведенні, у церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж. та на цвинтарі в Баунд Брук, Н. Дж. У дальшому моя подяка належить дякові Михайлові Стащишинові за його асисту у переведенні похоронних відправ та zorganizованню хористів під час відправ у церкві.

Особливо я є вдячна моїй Хресній Мамі і Сестрі покійного Марії Тершаковець та її чоловікові Романові Гаврилякові за так потрібну емоційну підтримку в моїх днях великого смутку та поміч у переведенні похоронних обрядів.

Моя подяка належить похоронному заведенні Литвин і Литвин у Юніон, Н. Дж. за старання та достойне переведення похоронів.

Глибоко вдячна усім тим, що своїми словами попрощали покійних у похоронному заведенні та на тризни під час похоронів. А саме: Олі Гнатейко, Голові Українського Музею в Нью-Йорку, д-рові Юрієві Савицькому, д-рові Юджін Паповиц, оба професійні колеги мого батька, Джуел Паповиц, приятелька моєї мами, Ігореві Терлецькому, братанкові моєї мами, Марії Тершаковець, моїй теті, мойому вуйкові Романові Гаврилякові, Карлові Зайнінґерові та Володимирові Петришинові, приятелям моїх батьків. Також дякую Карлові Зайнінґерові за те, що присвятив пам'яті моїх батьків серію своїх викладів в Києво-Могилянській Академії.

Моя особлива подяка Оленці і Ігореві Терлецьким за їх допомогу у переведенні тризни. Також вдячна Ганусі та Олегові Лазіркам за їх теплу гостинність після відправ.

Щиро дякую усім, хто зложив датки на Служби Божі, прислав квіти та дав щирі пожертви на Український Музей в Нью-Йорку, котрі принесли загальну суму \$17,200.00.

Вкінці, дякую усім, хто своїми молитвами і співчуттям піддержували і далше піддержують мене і родину у цій великій втраті.

Дочка Тамара

Щиро дякую усім за пожертви, що склали на Український Музей:

Роман і Анна Алиськевич, Андрій і Марта Бачинські, Дарія Байко, Меланія Банах, Володимир і Христина Баранецькі, Орест і Ліда Білоус, Пол Блер, Анна Бойчук, Люба Буровс, Працівники Федерал Резерв Банк, Чехович Дана, Ярослав і Лідія Черник, Ярослав і Катр'я Червоняк Лев і Арета Добр'янські, Олег Савків, Люба Фірчук, Джан і Меліса Ґрейвс, Богдан і Лідія Гайдучок, Микола Галів, Мирон і Оля Гнатейко, Іреней і Оксана Ісаїв, Марія Іскало, Богдан і Дора Іскало, Ліда Яросевич, Евстахій Ярош, Атанас і Катерина Кобрин, Богдан і Марія Ковч, Роман і Тамара Кравс, Гері й Ненсі Курц, Ярослав і Віра Криштальські, Ірена Купчинська, Богдан і Ліля Курилко, Олег і Гануся Лазірко, Оксана і Василь Лев, Марта Левицька, Олег і Оксана Лопатинські, Іван і Ярослава Лучечко, Оксана і Ольга Олач, Юджін і Джувел Паповиц, Андрій і Ляриса Пашук, Володимир Петришин, Христина Певна, Богдан і Марія Полянські, Ярослав Рожанковський, Ярослава Рубель, Юрій і Оля Руденські, Юрій Савицький і Марія Менендез, Володимир і Мерилин Шарко, Петро і Ілона Шиприкевич, Роман і Мотр'я Слоневські, Орест і Марія Слупчинські, Оля Смаль, Анастасія Сочинська, Лада Сочинська, Ярослав Сочинський, Ярослав і Оля Ставничі, Ірена Стецьків-Бехтольд, Люба Стефанівська, Марта Терлецька-Едвардс, Софія Терлецька, Нестор Терлецький з родиною, Ігор і Оленка Терлецькі, Андрій Тершаковець (Філядельфія) та Дорівняльний фонд від Мерк Комп., Аніса Тершаковець, Василь і Марія Тершаковець, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Остап і Віра Тершаковець, Браєн і Андрея Томко, Ярослав і Марія Томоруг, Юрій і Оксана Тритяк, Александер і Оксана Тишовницькі, Ігор і Марта Воевідки, Марія Волинець, Теодозій і Оля Зазуля, Михайло і Александра Завадівські, Карло і Софія Зайнінґер, Ліда Зайнінґер, Богдан Желехівський, Евген і Наталія Змий.

Щиро дякую за прегарні квіти і кошики що їх прислали:

Тамара Бабюк, Наталія Доблоська, Ненсі Долинська, Рахела Ґобер, Леся Короп-пей-Джеймс, Роксоляна Лучкань, Оля Матківська, Мотр'я Яремко, Іня Чегаде, Ігор і Дарія Чума, Франческа Севайос, Христина і Йозеф Яняк, Таня Терлецька, Нестор Терлецький, Юрій Терлецький, Ігор і Оленка Терлецькі, Аніса Тершаковець, Василь і Марія Тершаковець, Браєн і Аня Томко, Михайло і Александра Завадівські, Пластовий Курінь Спартанок. Український Музей.

Щиро дякую за Святі Літургії і меморіяли за спокій душ покійних:

Володимир і Христина Баранецькі, Тетяна Черник, Марія Цизик, Іреней і Оксана Ісаїв, Богдан і Дора Іскало, Оксана Кузьмак, Лідія Кармоди-Пуччі, Олег і Гануся Лазірко, Марія Лещинська, Оксана Лопатинська, Марґарита Мосюк, Мирослава Петренко, Слава і Андрій Салюк, Аніса Тершаковець, Василь і Марія Тершаковець, Остап і Віра Тершаковець, Браєн і Аня Томко, Михайло і Александра Завадівські. Евген і Наталія Змий

За спокій душ Покійних будуть відправлені Святі Літургії в Катедрі Св. Юра у Львові в днях 10 і 23 жовтня цього року.

Якщо я неспівідомо проминула декого із дорогих нам осіб, прошу мені вибачити за це.

Ділимося сумною вісткою, що в ранніх годинах 7-го жовтня 2008 року упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО, ПРАДІДО і ВУЙКО

Вірний син Української землі та довголітній член ОУН та ООЧСУ

СВ. П.

МИХАЙЛО РУДИК

Народився 18 листопада 1922 року у селі Соснові, Тербовлянського р-ну, Тернопільської обл.

У глибокому смутку залишені:

Дружина
Стефанія

Сини

Стефан з дружиною Олею Василь з дружиною Інґою

Внуки

Катя Рудик-Кулганек з мужем Клифтон

Адріанна Одомірок з мужем Робертом

Наталка Рудик

Никола Рудик з дружиною Келі

Правнуки

Клифтон, Джастин, Кейлі та Аріанна

Племінниця

Надія Фанік

Ближча і дальша родина в Канаді, Америці і Україні.

Похоронні відправи відбулися 10 жовтня 2008 р. в Українській католицькій церкві Чесного Хреста в Асторії, Н.Й. Покійний спочиває на цвинтарі св. Духа у Гемптонбурґу Н.Й.

Про молитви просить Стефанія Рудик з родиною.

Вічна Йому Пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 17 вересня 2008 р. в Bloomington, Indiana, померла

СВ. П.

СОФІЯ КУДРИК

нар. 15 жовтня 1912 р. у Львові
дочка Володимира та Галини (Стрийської) ДИДИНСЬКИХ,
вдова д-ра Олега Кудрика, який помер скоріше.

Закінчила гімназію ім. Івана Франка у Дрогобичі. Одержала диплом у Львівському Інституті Міжнародної Торгівлі та вищі студії (postgraduate) студії в Торговельному Інституті у Відні. Перед приїздом до США була керівником у комерційному банку у Львові і керівником бюро корпорації міжнародної торгівлі у Кракові в Польщі.

З чоловіком Олегом приїхала до США в 1949 році. В Блюмінґтоні працювала в бібліотеці університету Індіана, була головним асистентом і координатором східньо-європейського і слов'янського відділу. Була членом Товариства John Harvard and Society, Harvard College, Cambridge, MA. Її чоловік д-р Олег Кудрик був головою відділу закупівлі (aquisitions) бібліотеки університету Індіана.

Похорон відбувся 15 жовтня 2008 р. в Cedar Hill Ukrainian Cemetery у Вашингтоні.

Залишилися у смутку:

кузинка в Польщі
племінники в США

у Франції

– РОМА СТРИЙСЬКА-КУЧИНСЬКА
– АДРІАН і МАРІЯ ГАЛЯРЕВИЧІ
– ЮРІЙ і ВІРА ПОПЕЛІ
– АДРІАН і ІРЕНА СТРИСЬКІ
– ЕЛЗБІЄТА і ДОМІНІК LIEVOUX

Вічна їй пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець
забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent

Ukrainian National Assn., Inc.

187 Henshaw Ave., Springfield, NJ 07081
Tel.: (973) 376-1347

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

• РІЗНЕ •

Куплю **картини** старих
українських мистців до
своєї приватної колекції.
Оплата за домовленістю.
Тел.: (312) 330-0956
Михайло

• ПРАЦЯ •

Жінка з України пошукує працю по
догляду за старшою особою та ве-
дення домашнього господарства.
Тел.: (973) 546-6541

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ

Найбільший вибір українських книжок.

Замовляйте каталог:

1-866-422-4255

www.ukrainianbookstore.com

Apon Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103
Tel./Fax: (718) 721-5599

Замовляйте DVD VHS
17-річниця Незалежності України.
Фільм Роксоляна.
Ціна 20.00 дол.

Рекляма – ключ до успіху!**ПЕТРО ЯРЕМА**

УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

ЛУІС НАЙГРО - директор
Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Theodore M. Lytvin, Manager

NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED

Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами
на цвинтарі в Бавнд Бруку і
перенесенням Тлінних Останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

Oblast Memorials

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/СТ/РА
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

KARPATY TRAVEL

121 Runnymede Road,
Toronto, ON, Canada M6S 2Y4

1-800-265-7189 • в Торонто (416) 761-9105

e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ:
ВІЗИ, АВІАКВИТКИ,
ЗАПРОШЕННЯ
ДО КАНАДИ ТА США,
СТРАХІВАННЯ

Для вашої
зручності
все можна
залагодити
за телефонами:

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ХАРЧОВІ ПАКУНКИ
ЛИСТИ
ТА ДОКУМЕНТИ

1-800-265-7189

(416)-761-9105

НАДІЙНО ТА ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави.
Найдешевші міжнародні телефонні розмови.
Перепишуємо відеокасети та DVD.

Як посилати, літати чи телефонувати то тільки через "КАРПАТИ"